

КАТЕРИНА
ПЕРЕЛІСНА

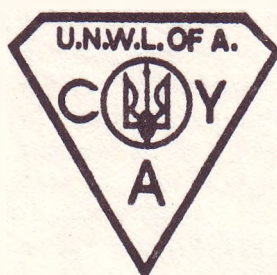
ВІРШИ
ДАЛЯ
ДІТЕЙ

ілюстрації

МАРТА ГІРНЯК ВОЄВІАКА

КАТЕРИНА ПЕРЕЛІСНА

ВІРШІ ДЛЯ ДІТЕЙ

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

29 Відділ ім. 500 Героїнь Кінгірі

ВИДАВНИЦТВО «ПОДІЛЛЯ»

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ

ПРИСВЯТА

З нагоди 25-ліття «Садочка казок» при 29 Відділі СУА в Чикаго це видання збірки «Вірші для дітей» присвячується її авторці — Катерині Перелісній, передовій дитячій письменниці, з пошаною і вдячністю за її плодотворну творчість для українських дітей.

Дорогі діти!

Хто з вас не пригадує казочку про добродушну рукавичку, що одного зимового дня сховала в собі не тільки мишку-шкряботушку, а й жабку-скрякотушку, зайчика-лапанчика, лисичку-сестричку, вовчика, ведмедика й кабанчика. А згадка про казку «Ріпку», вже викликає усмішку на вашому личку. Перед вами постає в уяві дід Андрушко і ріпка велика, як дідова голова. Пригадуються всі родичі дідові, як вони тягнуть руками, впираються ногами, а ріпка сидить у землі, як пень.

Так радісно на душі стає, згадуючи ті казки, з якими ми виростили, бо з цими казками пов'язана рідна хата, обійми матусині чи бабусині, їх голос і вираз обличчя. Ці милі спогади залишаться назавжди, бо це є чарівний світ казки. Не залежить скільки буде вам років, чи ви будете мамою чи татом, дідусем чи бабусею, чи будете жити в Америці, чи в Україні, — казки, оповідання, віршики й пісні, що ви їх полюбили дитиною, будуть завжди жити з вами і збагачувати вашу душу.

Так було і з письменницею Катериною Перелісною — справжнє прізвище Катерина Попова. Бувши ще маленькою дівчинкою в місті Харкові на Україні, понад 80 років тому, вона вслухалася в пісні своєї матусі Параскевії, в чудову українську мову бабусі Домни, що оповідала безліч казок. Уже в п'ять років Катруся виступала в українському театрі, де її батько — Федір Глянько — був актором і адміністратором. Тому що „неписьменних” до театру дорослих не приймали, маленька Катруся вивчилася дуже рано читати із заголовків віршів у «Кобзарі».

В ці безжурні роки дитинства маленька Катруся зростала серед природи: городів, садів, баштанів та з іншими дітьми виконувала різні традиційні святкові звичаї. Ходили з зіркою колядувати, щедрувати, віншувати-посипати на Новий рік, плели вінки, стрибали через вогонь на Івана Купала, писали писанки, збирали клечання і зілля на Зелені Свята.

Закінчивши вищі студії в Харкові майбутня письменниця одружується з проф. Поповом і стає садівничкою. І саме тут і пізніше стають в пригоді казки бабуні Домни та всі спомини з дитинства.

Як злі сили з її власної казки, так жорстока комуністична влада руйнує її власне життя. Ув'язнюють найдорожчих їй людей — чоловіка і батька, нищать її скарб — казки для дітей.

Лише по довгих роках, уже у вільному світі, розпочинає Катерина Перелісна знов писати для дітей, відроджує той свій найдорожчий скарб.

І так, збудована радісним родинним теплом свого дитинства, з маленької Катрусі виросла одна з передових письменниць для дітей — Катерина Перелісна. Ви знайдете її казки, оповідання, віршики й пісні розсіяні в кожному підручнику й журналі для дітей.

Ця збірка «Вірші для дітей» — це дорогоцінний дарунок для вас, дорогі діти. В ній Авторка веде вас у мандрівку свого дитинства. Ідьте з нею в усі чотири пори року і будете здивовані й зачаровані, як той світ схожий до вашого! В цьому ви віднайдете таємничий ключ до чарів Катерини Перелісної — уміння дивитися й розуміти світ дитячими очима. З нею ви входите у світ любови до Бога, до батьківщини, родини й природи. Джерелом до того і є ця збірка «Вірші для дітей».

ПЕРЕДМОВА

Дорога дитино!

Збірка віршків, яку ти береш до своїх рученят, відкриє перед тобою чарівний і радісний світ.

Любов до рідного краю, до природи, до усього живого; шанування батьків, народних звичаїв та традицій; щирі дитячі молитви, теплі промені, що зігрівають малюкову душу — все це увібрала в себе книжечка чудової української поетеси Катерини Перелісної.

Довгим, складним шляхом, крізь чагарі забуття та навмисного нівічення дитячої свідомості йшло до тебе лагідне слово Перелісної, шановний маленький читачу.

Твої рідні з-за далекого океану зберегли і сьогодні передають тобі цю поетичну частинку нашої чудової Батьківщини.

Плекай її, шануй, зростай вільним і свідомим сином своєї рідної землі, ім'я якій Україна.

Передмова Харчука С. В.

ВЕСНЯНКА

Виграва сопілонька
у ліску,
Красується земленька
у вінку.

Вітерець пустуючи
Шамотить,
Молодеє листячко
Мерехтить.

А у полі житечка
Оксамит,

А над полем — сонечко
І блакить.

І мов легкі човники
на морях,
Плинуть білі хмароньки
В небесах.

І на річці хвилечка,
Мов жива,

А у лісі сопілонька
Виграва.

НА ПРОВЕСНІ

Ой сонечко яснее
Пригріва,
А сніжок водицею
Підлива.
І весняні струмені
У ярку,
І на полі квітонька
У сніжку.
Ой, та квітка-пролісок
Весняний . . .
А над полем жайворон
Голосний.

ДВІ КВІТОЧКИ

Дві квіточки розквітли
У нашому садку,
Свіженькі і привітні,
У мокрому сніжку.
То пролісок синенький
І білий первоцвіт
Шепочуть веселенько:
„Весняний вам привіт!”

ЗИМА Й ВЕСНА

У куточку під парканом
Сніг біліє — там зима!
А де сонечко дістане,
Снігу й крапельки нема.
Там вже травка зеленіє
Й сині проліски цвітуть,
Червячок вже землю рие,
А пташки гніздечка в'ють.

ПРОЛІСОК

Я — пролісок синенький,
І перший на весні
Сказати вам раденький:
„Кінець! Кінець зими!”
З-під снігу мій листочок
До сонця простягну
І ніжний мій дзвіночок
Вітатиме весну.

ВЕСНА

Що з весною настає?
— Сніг у полі розстає.
А чому то так буває?
— Сонце його пригріває.
Що ж синіє на землі?
— Ніжні проліски малі.
А що пнеться з-під листа?
— То травичка вироста.
А над полем що бринить?
— Любий жайворон дзвенить.

СОНЕЧКО

По-весняному вже
Гріє сонечко,
Заглядає до нас
У віконечко:
„Гей, ви дітки малі,
Де ви гаєтесь?
Чом ще й досі в кутку
Темнім граєтесь?
Нуте швидше в садок,
На повітрячко!
Там, як зірка, для вас
Перша квіточка,
Із-під снігу трава
Пробивається,
Білим пухом верба
Одягається!”

ДОЩИК

Іди, дощику, іди,
На городи, на сади,
На траву, на квіти,
Що садили діти.
Щоб травичка підросла,
щоб квіточка розцвіла,
Щоб дітки маленькі
Росли здоровенькі!

ВЕРБА

Тане сніг, течуть струмки,
Ожива травичка,
І до сонця гілочки
Простяга вербичка.
І м'якенькі, як пушок,
Ніжні, як шовкові,
Ясно дивляться з гілок
Котики вербові.

РАНОК

Доню, донечко, вставай!
Вже ясніє неба край,
Півник вже давно кричить:
„Ку-ку-рі-ку! Хто ще спить?”
Вже прокинувся й коток,
Вийшов нишком у садок,
А горобчик цвірінчить:
„Ців-цвірінь! А хто ще спить?”
Квіти й трави геть усі,
Наче в перлах, у росі,
І бджола бринить, бринить:
„Жу-жу-жу! А хто ще спить?”

ТЕПЛИЙ ДОЩИК

Дощику дрібненький
Дощику тепленький,
Просьять тебе діти,
Поливай їм квіти,
Щоб було в садочку
Гарно, як в віночку.

СТОКРОТКИ

У траві густій; зеленій
Квіточки біленькі,
Дуже схожі на ромени,
Тільки що дрібненькі.

І листочків мало мають,
Ніжки в них короткі . . .
Ну, та всі напевно знають —
Це малі стокротки.

КРОКУС

Гарно, тепло у садку,
Снігу вже немає . . .
Із-під листя у кутку
Крокус виглядає.

Наче золотом горять
Пелюстки жовтенькі,
І листочки мерехтять,
Ніжні, зелененькі.

ФІЯЛКИ

Ми фіялочки синенькі,
Наші квіти запашні,
Розцвітаєм ми раненько
Скрізь під лісом навесні.

Вітер пестить нас, гойдає,
Бджоли мед із нас беруть,
Соловейко нам співає,
На віночки діти рвуть.

КОНВАЛІЇ

Дрібнесенькі дзвіночки,
Неначе воскові,
Нанизано рядочком
На довгому стеблі.

І ніжно-запашненькі,
Найкращі із квіток,
Конвалії біленькі
Зовуть нас у лісок.

МОЯ СОПЛКА

Зріжу я вербову гілку,
Не товсту і не тонку,
І зроблю собі соплку
Й буду грати на лужку.

На лужку усі співають —
Бджоли, коники, пташки,
Та ніхто ще з них не знає,
Що є й гарні соплки.

КУЛЬБАБИ

Вчора травка зеленіла,
А кульбабок не було . . .
А сьогодні — гляньте, скільки
Їх, жовтеньких, розцвіло!

Ах, які вони м'якенькі,
Як притулиш до щоки!
Зробимо ланцюг великий
І на голови вінки!

НЕ ЗАБУДЬ!

Незабудьки голубенькі,
Дуже ніжні і малі,
На лужку при самій річці
Між травою розцвіли.

І такі вони несмілі,
Налякав їх хтось, мабуть,
Що усім шепочуть тихо:
„Любий друже! Не забудь!”

БУЗОК

Один бузок ось під вікном,
А другий біля ганку.
Один синенький, а отой
Біленький, як сметанка.

Обидва ніжні, запашні,
Аж дух вам забиває,
І кожна гілка, як букет,
Із листя виглядає.

ВЕСНЯНОЧКА

Прилетіла здалека
Та й весна.
Ой, що ж ти нам, веснонько,
Принесла?

— Принесла я, дітоньки,
Вам квітки,
І пташок з пташатами
у садки.

І тепло і сонечко,
І пісні,
Гагілки-весняночки
Голосні.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Співає жайворон з небес:
„Христос воскрес! Христос вострес!”
У небо дзвін гуде з села:
„Христос воскрес! Йому хвала!”

В проміннях соняшна блакить:
„Христос воскрес! Його хвалить!”
Дзюрчить струмок-весняний дзвін:
„Воскрес Христос — Господній Син!”

Радіють діти у вінках:
„Христос воскрес на небесах!”
І вся земля, мов той вінок
З чудесних трав, дітей, квіток . . .

І в серці радість через край:
Воскресли поле, річка, гай,
І лине пісня до небес:
„Христос воскрес! Христос воскрес!”

ПИСАНКА

Гарна писанка у мене —
Мабуть, кращої й нема!
Мама тільки помагала,
Малювала ж я сама.

Змалювала дрібно квіти,
Вісім хрестиків малих,
І дрібнюсіньку ялинку,
Й поясочок поміж них . . .

Хоч не зразу змалювала,
Зіпсувала п'ять яєць —
Та як шосте закінчила,
Тато мовив: „Молодець!”

Я ту писанку для себе,
Для зразочка залишу,
А для мами і для тата
Дві ще кращих напишу.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Христос воскрес! — Воістину!
Воістину воскрес!
Співаймо пісню радості
Царю землі й небес.

Христос воскрес! О, сонечко,
З високих височин
Подай же радість світові:
Воскрес Господній Син!

Христок воскрес! Повітрячко,
Ти лєшся із небес,
Співай побожно, радісно:
Воістину воскрес!

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Христос воскрес! Усе радіє,
Сміється сонечко з небес,
Прозора річечка леліє —
Христос воскрес!
Христос воскрес!

В траві фіялочки зідхають,
І пролісок тремтить увесь,
Розквітла яблунька аж сяє —
Христос воскрес!
Христос воскрес!

Пташки співають в полі, в лісі;
І дзвонить дзвін аж до небес,
Де білі хмарки розплилися —
Христос воскрес!
Христос воскрес!

ХРИСТОС ВОСКРЕС, МОЯ ДИТИНО!

Христос воскрес, моя дитино!
Христос воскрес, Христос воскрес!
Впадимо вдячно на коліна
І помолімось до небес.

Давай же, донечко, молитись,
Дивись на хмарки до небес,
Бог милосердний любить діти . . .
Христос воскрес! Христос воскрес!

Мама МАМА МАМА
МАМА МАМА

ДВОЄ „ЕМ”

Це словечко — коротеньке:
Двоє „ем” і двоє „а”.

Я пишу його гарненько,
Хоч вже крейдочка й мала.

Намалюю ще малюнок
Кольоровим олівцем —
Для матусі подарунок,
Й надпишу отим слівцем.

ДЛЯ
МАМИ

ГАРНЕ СЛОВО

Мама! Мама! — гарне слово,
Тільки скажеш — все готове!
„Мамо, кашки!” — кашка є.
„Мамо, чаю!” — вже наллє.
„Мамо, спатки!” — вже роздітий,
І у ліжку, і укритий.
„Мамо, ніжку зав’яжи!”
„Мамо, казку розкажи!”
Мама! Мама! — гарне слово!
Тільки скажеш — все готове!

ДУЖЕ ЛЮБЛЮ

Матусю, дай ручки твої поцілую,
За шийку тебе обійму,
І щічки погладжу. Ти знаєш, матусю,
Як дуже тебе я люблю!

І ти мене любиш, хоч я неслухняна,
Частенько і шкоду роблю.
Та ти все пробачиш, мене поцілуєш,
І я тебе дуже люблю!

ДОНЯ

Мамусенько, голубонько
Ти ж моя єдина!
Я до тебе все тулюся,
Мов мала дитина.
Ти ж мене усе голубиш,
Сонечком зливаєш,
Все для мене, а про себе
Завжди забуваєш.
Як я виросту велика,
Зароблю я грошей,
І куплю тобі я хатку,
І садок хороший.
Сядеш, нене, у садочку,
Відпочинуть руки,
Що для мене все трудилися,
Набирались муки.

ПОБАЖАННЯ

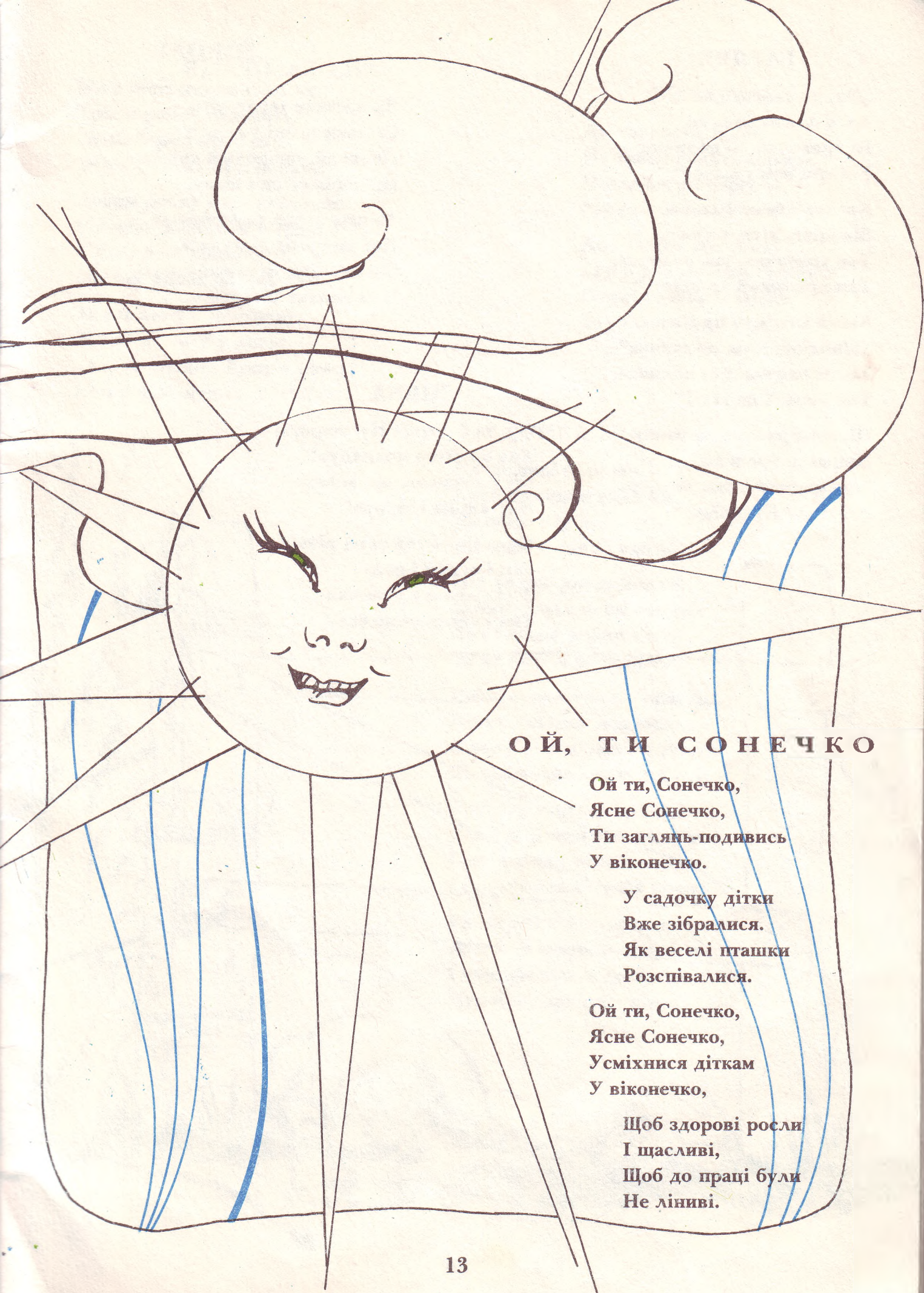
Я не знаю, мамо мила,
Що тобі і побажати . . .
Перш усього — щастя, сили,
І здоров’я всім у хаті.
Щоб жили ми всі у згоді,
Як ти завжди нас учила,
Щоб твоя усмішка гарна
Нас, як сонечко, всіх гріла.

МІЙ ПОДАРУНОК

Ти прийми, мамусю рідна,
Мій маленький порадунок —
Цей букет волошок синіх
І гарячий поцілунок.

Хай волошки нагадають
Нам усім про Україну,
Про її поля і луки,
Про глибоке небо синє.

Вірю я, що в Україні
Ми з тобою скоро будем,
І все лихо, всі пригоди
Між волошок там забудем.

ОЙ, ТИ СОНЕЧКО

Ой ти, Сонечко,
Ясне Сонечко,
Ти заглянь-подивись
У віконечко.

У садочку дітки
Вже зібралися.
Як веселі пташки
Розспівалися.

Ой ти, Сонечко,
Ясне Сонечко,
Усміхнися діткам
У віконечко,

Щоб здорові росли
І щасливі,
Щоб до праці були
Не лінівi.

ГАРЯЧЕ

„Ох, як сонечко пече,
Аж у лапки боляче!
Ні травички, ні водички —
У дворі нам гаряче!”

Квочка охкає: Кво-квок!
Швидше, діти, у садок!
Там травичка, там водичка,
Там приємний холодок!”

Качка кахнула з кутка:
„Швидше, діти, до ставка”
Там травичка, там водичка,
Там і спека не така!”

Півень крикнув на тинку:
„Зараз добре в холодку!
Там травичка, там водичка!
Всі туди! Кукуріку!”

НАША ПРАЦЯ

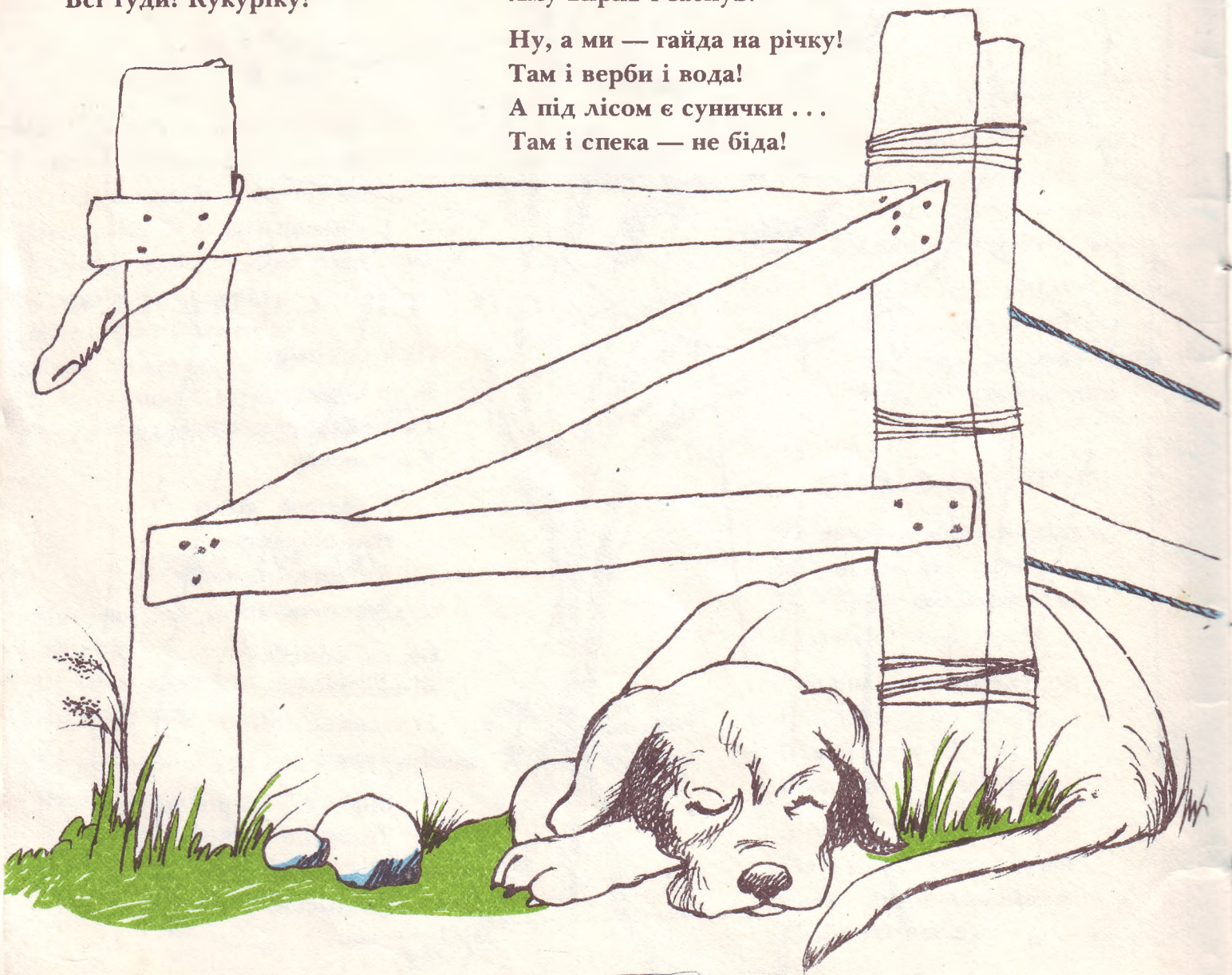
Як настане тепле літо,
Стільки праці у садку:
Поливай, прополюй квіти,
На доріжку сип піску.

Та нам праця та любенька,
Нас не треба підганяць,
Знаєм — квіти запашненькі
Нам подяку шепотять.

СПЕКА

Ну, та й спека! Ну, жарота!
Хоч би вітер подихнув!
Он Бровко аж під ворота
Яму вирив і заснув!

Ну, а ми — гайда на річку!
Там і верби і вода!
А під лісом є сунички . . .
Там і спека — не біда!

ЗЛОДІЙ

Ми з сестричкою схотіли
Трохи рибки наловить,
От на березі ми сіли . . .
Зирк! І котик наш біжить!

Ловим рибку ми й складаєм
В кошик плетений в траві,
А того й не примічаєм,
Що тих рибок дві тай дві! . . .

Та ось кину я плотичку,
Кіт до неї — я у крик:
„Ах, ти злодій! Кину в річку!”
Котик чмихнув . . . і утік!

СОРОКА

Довгохвоста, білобока,
На тинку сидить сорока,
Поглядає до воріт —
Рибку там смакує кіт.

До голівки вже доїв!
„Ти б хоч це мені лишив!”
Пурх! сорока із тинка,
За голівку й до садка!

РИБАЛКА

На травиці біля річки,
Край прозорої водички,
Де стара верба рипить,
Сів наш котик і сидить.

Під водою рибка ходить,
Котик тільки оком водить:
Хоч і ласий рибки з'їсти,
Та не хоче в воду лізти.

Рибка плюснула близенько,
Котик лапкою швиденько
В воду — раз! Щось упіймав!
Та підскочив, занявчав . . .

Трусить лапкою, тріпоче.
(Ой, він рибки вже не хоче!),
Смика лапку вгору, вниз —
Рак страшний на ній повис . . .

Ух, нарешті відчепився!
Котик нявкнув, подивився
І чимдуж тікати до хати.
Щур йому так полювати!

ГУСОЧКА В ТРАВИ

Вийшла гусочка із річки,
Щоб поскубати травички.
Перевальцем між травою
Йде тихенькою ходою,
Свіжу травку вибирає,
„Ге-ге-ге” — собі співає . . .

Звідкись мишка стриб на крила!
Бідна гуска аж присіла.
„Ге-ге-ге! — як закричить, —
Хоче щось мене вловить!”
Підхопилась і у річку!
Ну а мишка — у травичку . . .

РИБОЛОВИ

Риболови ми завзяті:
Вудки — довгі гілочки,
Волосіння дав нам тато,
А дідусь — старі гачки.

На улов ми маєм кошик,
І торбину про запас,
Та ніяка рибка й досі
На гачок не йде до нас.

ЧОВНИК

Я сусідам помагав
Човника смолити,
І за те тепер завжди
Можу в нім сидіти.

Хоч він міцно до верби
Ланцюгом прип'ятий,
Та із нього добре так
У ставок стрибати.

ЧЕРЕПАХИ

Черепахи невеличкі
Повиходили із річки,
Потихесенько ідуть,
Сірі панцері несуть.

Панцер — добра оборона!
Он летить до них ворона,
Їм не страшно, в панцер — раз!
„Не дістанеш в ньому нас!”

РИБКИ

Вранці я біжу до річки,
Там пісок такий твердий!
Швидко скину черевички
Й стану босий у воді.
І вже рибок цілі зграї
Так і в'ються біля ніг!
Пальці дзьобають, кусають . . .
Смішно бачити малих!

ПОЛЬОВА МИШКА

Жила руда мишка
У полі,
Колосочків мала
Доволі,
Зерно по зернині
Тягала,
У глибоку нірку
Ховала.
Не боялась мишка
Нікого,
Назбирала пуху
М'якого,
Настелила в нірці
Перинку,
Щоб було де спати
Узимку.

ЯЩІРКА

У траві щось прошмигнуло —
Аж з'явився я!
Бо зелене і хвостате, —
Певне, що змія!
За метеликом побігло . . .
Просто на ногах!
Та це ж ящірка зелена
Біга на грядках!

ЇЖАЧЕНЯ

По волошки раз у поле
Ми пішли,
І ви знаєте, у житі
Що знайшли?
Та не зможете вгадати
Ажніяк!
Не волошки, і не заєць,
А . . . їжак!
Отакий собі маленький
Їжачок!
Ще не мав він навіть гострих
Колючок,
А скрутився у клубочок
І лежить!
Раптом чуємо — у житі
Щось біжить . . .
Їжачиха! Нам під ноги —
Та стрибать!
Ми й волошки погубили —
Та . . . тікать!

ДЗВІНОЧКИ

Ми дзвіночками звемося,
Хоч ніхто не чув ніколи,
щоб хоч раз ми подзвонили
Тими дзвониками в полі.

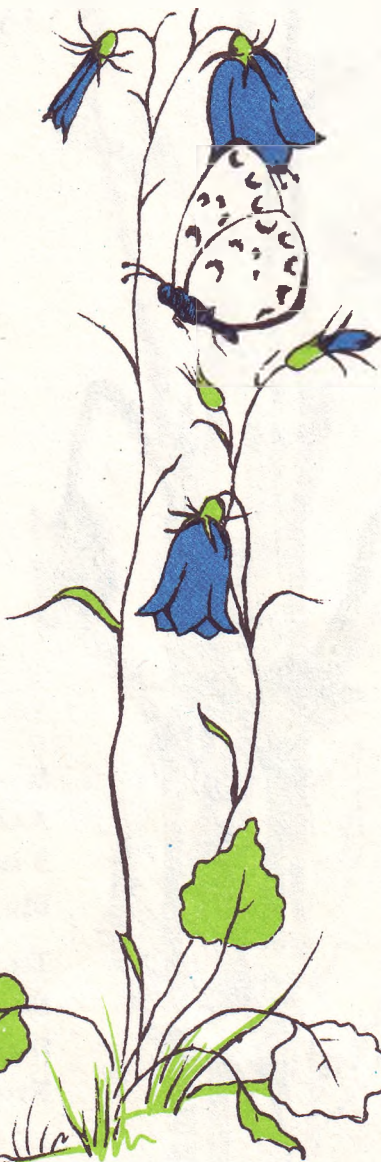
Бо ми квіти — ніжно-сині,
В полі нас гойдає вітер,
І беруть медок з нас бджоли
І мохнатий джміль сердитий.

ПУСТИ!

Мамо люба, дорогенька,
Ти пусти мене в садок —
Я гулятиму тихенько
І не рватиму квіток.

І не сяду на доріжці —
От побачиш ти сама,
І не бовтатиму в діжці —
Там водички вже нема!

І метеликів не стану
Ні ганяти, ні ловить . . .
На доріжці під парканом
Буду з кицею ходити.

ЛІЧИЛКА

Поспішайте, любі діти,
Вибирайте гарні квіти!

Ви побачите в саду:
Мак, майорці, резеду,
Чорнобривці й нагідкі,
І калинові квітки.

А в долині, а в долині
Там дзвіночки яносині
І кульбабки на гробі.

Що ти вибереш собі?

МАК

Як без вишні — не садок,
Так без маку — не вінок,
А його ось, як на те,
Скільки в полі тут росте!

І червоний і стрункий
І свіженький все який!
Цілу купу нарвемо —
Всім віночки сплетемо.

ЧЕБРЕЦЬ

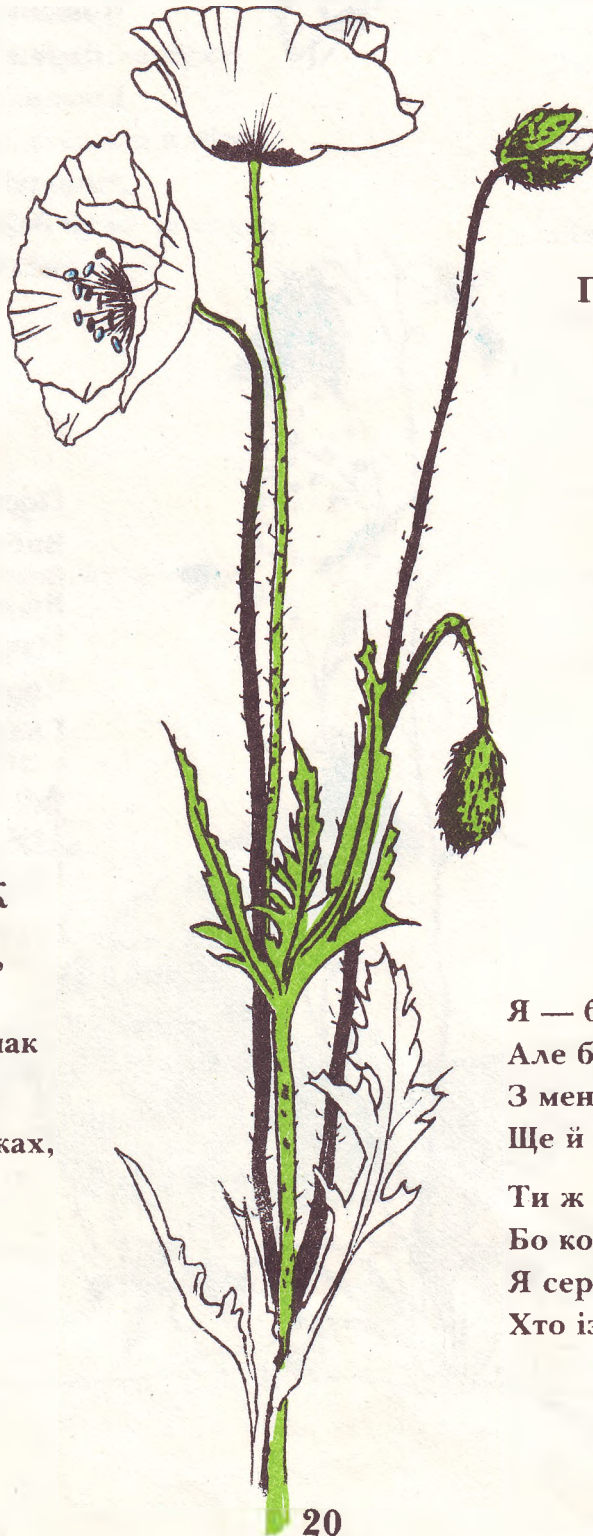
Попід бором молоденьким
На сипучому піску,
Квіти стеляться густенькі
Повні запаху й медку.

Між квітками бджоли, оси
Навіть коник-стрибунець,
Всіх у гості щиро просить
Запашненький наш чебрець.

БДЖІЛКА

Хоч і не пташка,
Крилочка має,
Поміж квітками
В полі літає,
Збере пилочок —
І шусть у дірку!

Збудує з того
Нову комірку.
Солодкі соки
Приносить з квітів,
А з того буде
Для вас мед, діти.

ЧЕРВОНИЙ МАК

Певно, знає з вас усяк,
Хто бував у полі,
Що червоний гарний мак
Там росте на волі.

Й на городах, на грядках,
І в малих садочках
Червоніє квітка та,
Гарна на віночки.

ГОРОБЦІ НА ВИШНІ

У мене з горобцями
За вишеньку війна:
Хоч кидаю дрючками,
Клюють її щодня.

Стрибають, розкошують,
Цвірінь — на весь садок!
За ним вони й не чують,
Як кину в них дрючок.

БУДЯК

Я — будяк та ще й колючий!
Але бджоли мед пахучий
З мене радо вибирають,
Ще й „спасибі” заспівають.

Ти ж мене не пробуй рвати,
Бо колючку будеш мати!
Я сердитий на усіх,
Хто із мене робить сміх.

СОКИРКИ

Ми з волошками — у житі,
Із роменом — на лугах,
Нас зустрінеш скрізь уліті
Тільки нас мена в лісах.

Ми синенькі, як дзвіночки,
Нас сокирками зовуть,
До букета, до віночка
Всі охоче нас беруть.

В ПОЛІ

В полі жито, в полі просо,
І пшениця золота,
І ячмінь своїм колоссям
В полі кожного віта.

А волошок, маку скільки!
Материнка, сокирки,
І дзвіночки, і васильки —
Все нам добре на вінки!

ВОЛОШКИ

Ми — волошки, наші квіти
Голубіють на полях:
При дорозі, в просі, в житі,
У пшениці, в ячменях.

Нас не люблять хлібороби,
Бур'янами нас зовуть,
А діткам ми до вподоби —
З нас вінки вони плетуть.

РОМЕНИ

Золотенька середина,
І біленькі пелюстки, —
Ми ромени. Всі нас знають
І плетуть із нас вінки.

І як хочете нарвати
Швидше в поле, на лужок
Бо ми рідко завітаєм
Так, непрохані, в садок.

БЕЗСМЕРТКИ

Ми — безсмертки золоті,
Квіти в нас сухенькі,
І не в'януть без води,
Завжди як свіженькі.

Любим сонце і пісок.
Діти це вже знають,
І як треба на вінок,
Враз нас відшукують.

РЕП'ЯШОК

Реп'яшок я, — ідіть, не чіпайте!
Я до кожного й сам причеплюсь,
І на мене, глядіть, не ступайте,
А то в п'ятку сердито віпнусь.

Пошукайте десь далі доріжки,
Хоч колючки розкидав я скрізь,
І від них не втечуть ваші ніжки —
Причеплюсь, щоб хто далі заніс.

ПО СУНИЧКИ

Ми два кошики взяли
І з сестричкою пішли
Через поле у лісок
Назбирати ягідок.

Ну, та й гарні там сунички!
Їх найбільше коло річки,
У траві — кругом пеньків . . .
Все збирав би, їв та й їв.

Вже як сонечко сідало,
Ми про кошики згадали, —
Назбирали скільки встигли,
І додому вже аж бігли.

СЕСТРИЧКИ

Дві сестрички невеличкі
Нерозлучні всюди —
Де одна хоч на хвилинку,
Там і друга буде.

Та вони найбільше люблять
Гратися в садочку,
Замітати, підгрібати,
Ритися в пісочку.

І якщо якась там жабка
Із-під листя гляне,
Враз сестричка одна одну
Боронити стане.

СУНИЧКИ

Виглядають із травички
Дві повнесенькі сунички,
Мабуть, зовсім вже поспіли,
Бо як жар почервоніли.

Так і просяться: „Зірви!”
Я до них, а із трави
Джміль сердитий волохатий:
„Ти куди сунички рвати?!”

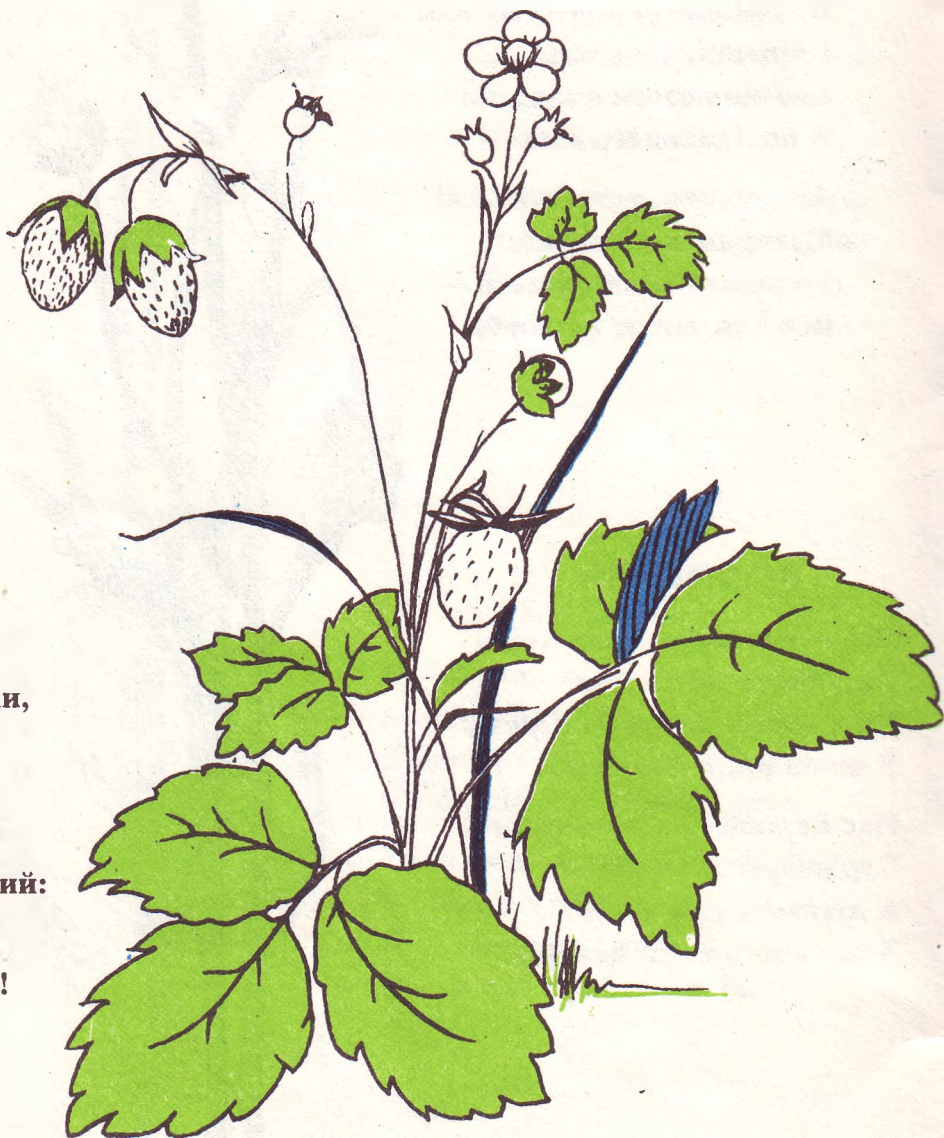
„Ці сунички . . . жу-жу-жу!
Я для себе бережу!”
Я поглянув на сунички
І тікати із травички!

ЗЕРНЯТА

Вийду я у поле трошки
І нарву у фартушок
І ромену, і волошок,
І васильків на вінок.

Я не йтиму між колоссям,
Щоб нічого не зламать,
Бо пшеницю, жито й просо
Дітям треба шанувать.

То для нас ростуть зернята:
З них нам хлібця напечуть,
І паски спечуть на свята,
З проса каші натовчуть.

О С І Н Ї

Листячко дубове,
Листячко кленове,
Жовкне і спадає
Тихо із гілок.

Вітер позіхає,
В кучу їх згортає
Попід білу хату
Та на моріжок.

Айстри похились,
Ніби потомились,
Сонечка немає, —
Спатоньки пора!

А красольки в'ялі
До землі припали,
Наче під листочком
Вогник догоря.

ЖОВКНУТЬ ТРАВИ В ПОЛІ

ЗОЛОТА ОСІНЬ

В парках і садочках,
На доріжки й трави,
Падають листочки
Буро-золотаві.

Де не глянь, навколо
Килим кольористий,
Віти напівголі
Й небо синє-чисте.

Метушні немає,
Тиша й прохолода —
Осінь золотая
Тихо-ніжно ходить.

Жовкнуть трави в полі,
Квіти у ліску,
Облітає листя
Із дерев в садку.

Сумно вітер виє,
Гілочки лама,
Плачуть хмари сиві —
Сонечка нема.

І пташок не чути
В полі і садках,
Листячко зів'яле
Мокне на стежках.

ОСІННІЙ ДОЩИК

Пожовтіло листячко
На кленочку,
Почорніли айстроньки
У садочку.

Заховалось сонечко,
Не видати,
Сипле вітер дощиком
Кругом хати.

Стукотить і грюкає
У віконця:
А що? . . . Вам не весело
Тут без сонця!"

Такий вітер капосний,
Сам гуляє,
А дітей на вулицю
Не пускає.

НАВИПЕРЕДКИ

Налетів з-за лісу вітер,
Та сердитий і рвучкий,
Покрутив в садку нам квіти,
Розгойдав усі гілки.

У вікно, у двері грюкнув,
Розстелив по хаті дим,
Впав на шлях і мчить на луки,
Я — навипередки з ним!

ВІТЕРЕЦЬ

Залетів у садок
Вітер вітряний,
Застрибав, засвистав
Поміж квітами.

Ой, ти вітер-вітерець
Ще й буйнесенький,
Не ламай ти квіток,
Будь добресенький!

Бачиш, як до землі
Нахилилися?
Це вже осінь на них
Подивилася.

І гілок не труси,
Не рви листячко,
Он калина в кутку
У намистечку.

Подивись, як вона
Вся тріпочеться,
Видно їй танцювать
Дуже хочеться.

ОСІННІЙ ВІТЕР

Ой, шумить холодний вітер,
Аж гуде,
Жовте листячко тріпоче
Де-не-де,
А берізка гілочками
Вся тремтить:
„Ой, не рви ти, вітре коси
Хоч на мить!

Бо замерзну я без листя
У снігу!”

Вітер листя обриває:
„Гу-Гу-Гу!

Не замерзнеш ти під снігом,
А заснеш,
А на весні свіжі коси
Заплетеш.”

ЛИСИЧКА

Тірі-тірі-тірі-тірі!
Маю лапок аж чотири,
Хвостик довгий і як пух,
Ще й рудесенький кожух.

Тірі-тірі-тірі-річки!
Бистрі очки у лисички,
Зубки гострі, як шпички,
Їх бояться малючки.

ГУСИ

Дикі гуси закричали:
„Гей, холодні дні настали!
Полилися дощі дрібні,
Затягли тумани срібні,
Сонце хмарами закуто —
Скоро прийде зима люта . . .
Що нам, бідним, тут робити?
Що поїсти? Де зігрітись?
Треба звідси утікати,
Тепла-сонечка шукати.

Гуси сірі! Всі збирайтесь,
В табунки малі ладнайтесь,
Швидко в вирій всі полинем,
Бо як прийде зима — згинем!”

Закричали гуси сірі,
Ізнялися й полетіли . . .

ЇЖАК

Хай хто хоче, той і дума,
Як від лиски заховатись,
Я ж в клубочок ізгорнувся
І не буду захищатись.

І мене не вкусить лиска —
Бо колюча в мене спина!
Як не схоче поколотись,
Потупцює та й покине.

ЇЖАЧОК

Гляньте — сірий їжачок!
Скільки в нього колючок!
Покажи нам лапи й очі . . .
Та він слухати не хоче!
У клубочок весь зібгався,
За шпичками заховався,
І не дивиться ніяк.
От такий тобі їжак!
І не можна підступити,
І не можна ухопити . . .
От недобрий! От і злюка!
Бач, як сердиться, аж хрюка,
Наче свинка, і тремтить . . .
Ну, нехай собі лежить!

РАВЛИК

Он де равлик повзе,
Свою хатку везе.
Хатка в равличка чудна —
На спині вона.
Коли равлик спочиває,
Ріжки й ніжку в ній ховає.

ЛЮБЛЮ ХОДИТИ

І у лісі і у полі
Я люблю ходити:
В полі зайчика зустріну,
Назбираю квітів.

В лісі дятлика побачу,
Вілку-акробата,
І горішків, хоч зелених,
Принесу до хати.

ГОРІШКИ

В лісі галас, крики, смішки, —
Це прийшла вже дівчора.
Розглядає, де горішки,
І найкращі вибира.

Ті горішки молоденькі,
Ще у чашечках сидять,
Зерна ніжні, солоденькі, —
Ну, якраз же для малят!

В ЛІС ХОДИЛИ

Вчора з школи дівчора
В ліс ходила пішки,
Хто опеньок назбирав,
Хто нарвав горішків.

Я ж усіх перехитрив, —
Хоч ходив потиху,
В кошик я зібрав грибів,
В пазуху — горіхів.

А в кишені я приніс
Двох жуків рогатих,
Хоч поцкрябав добре ніс,
Щоб їх упіймати!

ГОРІШОК

Та настали дні тепленькі —
Потовстів горіх, поспів,
З листя виглянув злегенька
І . . . додолу полетів!

У лісочку на ліщині
Став горішок виростать,
Заховався в листі щільно
І боявся виглядять.

Білка враз його вхопила, —
Умостилась на гіллі,
В лапках трохи покрутила
І сховала у дуплі.

СОЙКА-ЗЛОДІЙКА

Сойка гарна, голубенька,
Тільки ж — злодійка вона!
Он забрала до чистенька
Всі горіхи із вікна.

І на ганок залетіла,
Потрусилася свій чубок,
Ковбасу в kota вхопила
Й понесла кудись в садок.

ГРИБИ

У бору грибів багато —
Сироїжки, маслюки,
Жовті рижки і лисички,
І товстрі боровики.

А під лісом скірзь опеньки
Приліпились на пеньках,
І біленькі печерички
Поховались у квітках.

ПЕЧЕРИЧКИ

Вийду я гриби збирати —
Знаю, де вони й які,
Де лисички, де маслята,
Де товстрі боровики.

А біленькі печерички,
Так не треба і шукать —
Від горбочка аж до річки
Купка в купочку сидять!

ОПЕНЬКИ

На узліссі у кущах
Зрубані пеньочки,
А на них кругом сидять
Купою грибочки.

І високі, і тонкі,
Шапочки жовтенькі . . .
Ну, коли вже на пеньках,
То вони опеньки.

БОРОВИК

Під сосною боровик
Шапку підіймає,
Відсуває мох убік,
Ніжку витягає . . .
На сусідів-маслюків
Згорда подивився,
Та й крутнутися не вспів —
В торбі опинився!

ГРИБ

Диб-диб-диб!
Біля пенька гриб!
Отакий товстезний,
Отакий грубезний,
Бриль на голові,
А нога в траві.
Диб-диб-диб!
Біля пенька гриб.

ЯБЛУЧКА

Ой, хороші яблучка
У саду,
Та викоко вирости,
На біду!
У зеленім листячку
Миготять,
А упасти з гілочки
Не хочуть.
Не відірве яблучка
І вітрець,
Хоч нагнув нам гілочку,
Молодець!
Нижче, вітре, гілочку
Нахили,
Щоб дістати яблучко
Ми змогли!

ГРУШКА

Грушка я, хоч невеличка,
Та солодка і м'яка,
І цвіла я, й наливалась,
І поспіла — глянь яка!
Понеси мене до мами —
Подаруночок зроби,
Хоч я знаю, що матуся
Всю мене віддасть тобі.

ШИПШИНА

Дуже прості в мене квіти,
Але ніжні, запашні,
Люблять бджоли їх і діти —
Колючки їм не страшні.
Восени ж, як скину листя,
Ягідками приберусь, —
Кожна гілка, як в намисті . . .
Я — шипшиною зовусь.

ПРОСЬБА

Яблунько, яблунько зелененька,
Кинь мені яблучко солоденьке!
Хочу того яблучка скуштувати,
Та не можу гілочки я дістати.

ЩО СТАЛОСЯ?

Чорнобривці, із куточка
Виглядають:
„Що це сталося з садочком? —
Всіх питають. —
Ще учора скрізь тут квіти
Розцвітали . . .
А сьогодні де ж поділись?
Чи пов'яди?
Нащо вкрило їх те листя
Із кленочка?
Дуже сумно нам без друзів
У садочку”.

СТРАШНО!

Зайчик зшулився в кущах,
Бо напав на нього страх:
Жовтий лист зашелестить —
Зайчик зиркне, затремтить,
Жолудь з дуба упаде —
Зайчик вушками пряде.
Захитається трава —
Охне зайчик: „Це сова!”
Хрюкнуть в листі їжаки —
Зайчик скочить: „Це вовки!”
І помчиться із ліска
Через поле, до ярка.

ЖУРАВЛІ

„Кру! Кру! Курли!”
То журавлі
Линуть від нас
В теплі краї.

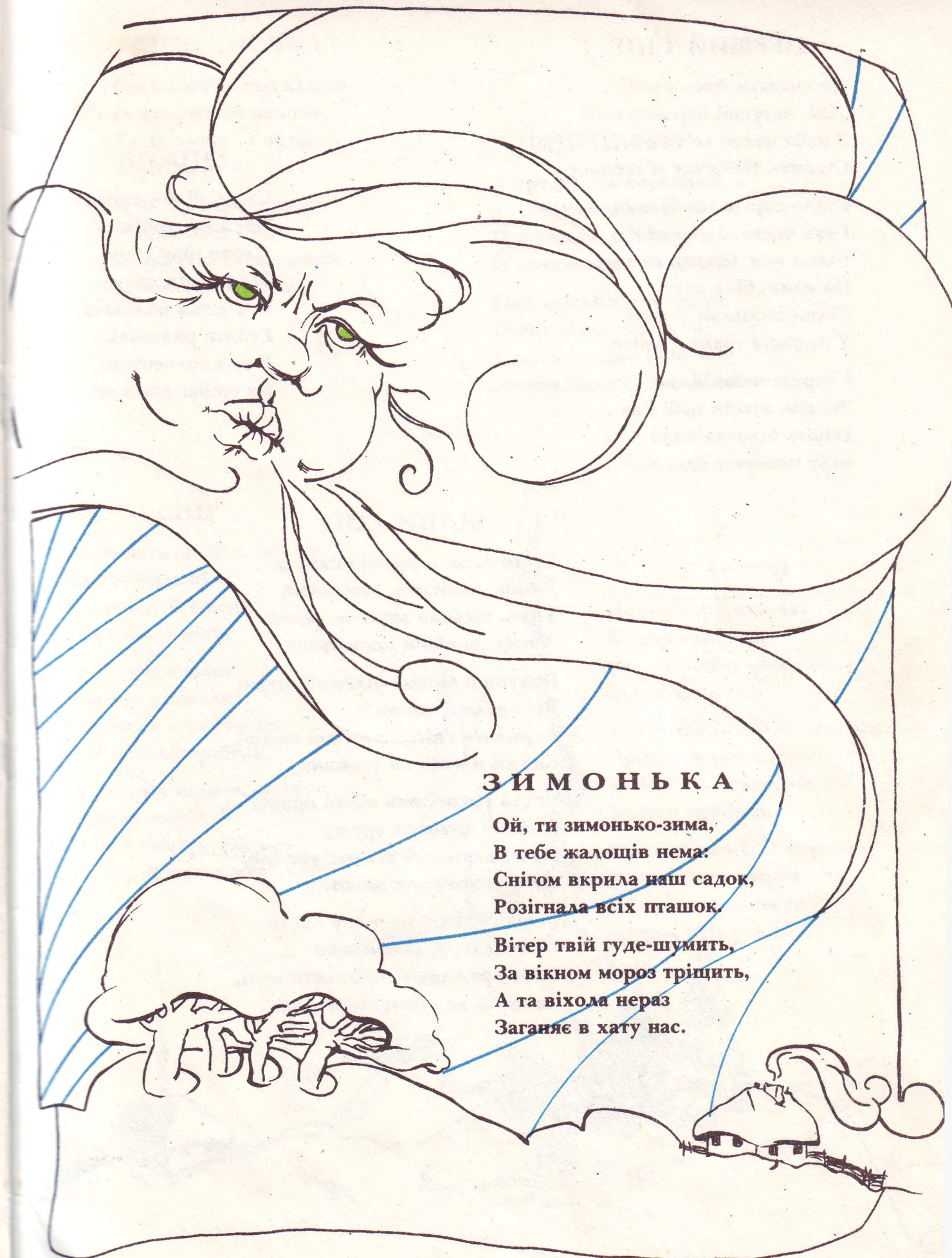
Небо тумани
Все затягли,
Линуть на південь
Там журавлі.

Линуть, курличуть:
„Кру! Кру! Курли!”
Весна настане —
Вернемось ми!”

НЕДАЛЕКО ЗИМА

Вітер плаче, вітер виє,
Дощ осінній дрібно сіє,
Жовкне листя, в'януть квіти,
Скрізь калюжі поналито.

І ніде не видно пташки,
Ані бджілки, ні комашки,
І метеликів нема —
Недалеко вже зима!

ЗИМОНЬКА

Ой, ти зимонько-зима,
В тебе жалощів нема:
Снігом вкрила наш садок,
Розігнала всіх пташок.

Вітер твій гуде-шумить,
За вікном мороз тріщить,
А та віхола не раз
Заганяє в хату нас.

ПЕРШИЙ СНІГ

До кімнати Лесь прибіг:
„Ой, матусю! перший сніг!
З неба падає легенько,
Стелить стежечку м'якеньку.

Стало скрізь так біло-біло,
І так чисто, любо мило:
Білий пух лежить на хаті,
На ялині біла вата,
Білим килимом укриті
У садочку трави й квіти.

І береза наша біла
Зовсім, зовсім побіліла . . .
Навіть білочка мала
Білу шапочку вдягла.”

СНІЖОК

Снігу, білий сніжку!
Посипай доріжку!
Насип цілу гору
Біля цього двору.
Тут дітки маленькі,
Гуляти раденькі,
У них голосочки,
Як срібні дзвіночки.

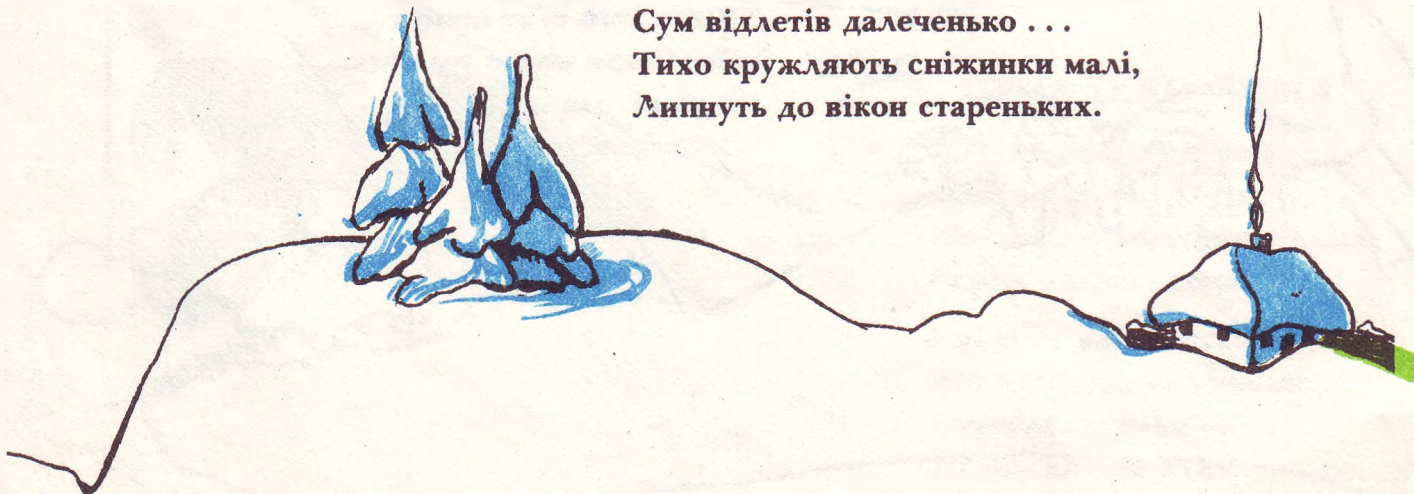
БІЛИЙ СНІГ

Густо літає в повітрі сніжок
Білий, лапастий, легенький
Тихо, несміло вкриває садок,
Лишне до вікон стареньких.

Яблуня й вишня біленькі, пухкі
Біло-зелена ялина,
Вкрилися снігом посохлі квітки,
Килим м'який на стежині.

Чисто і ясно, мов свято прийшло,
Радісно дихають груди,
Наче закрилось від нас усе зло,
Наче покращали люди.

Тиша і спокій на душу лягли,
Сум відлетів далеченько . . .
Тихо кружляють сніжинки малі,
Липнуть до вікон стареньких.

СНІЖИНОЧКА

Сніжиночка спускалася
Із хмароньки на став,
Та дівчинці попалася —
Присіла на рукав.

А та її легесенько
У пальчики взяла,
Злякалась біднесенька,
Розтала й потекла.

СНІЖИНКИ

Закрутилися сніжинки,
Як метелики прудкі,
Прилетіли до ялинки
Й почепились на гілки.

Голі куцики прикрили,
Припушили моріжок,
І доріжку побілили —
Зовсім інший став садок.

СНІГ

Ой, летить сніжок, летить,
Заміта дороги!
Ходять діти по снігу —
Загрузають ноги.

„А лопатки наші де?
Нащо їх сховали?
Таж вони якраз на те,
Щоб сніг розгрібали.”

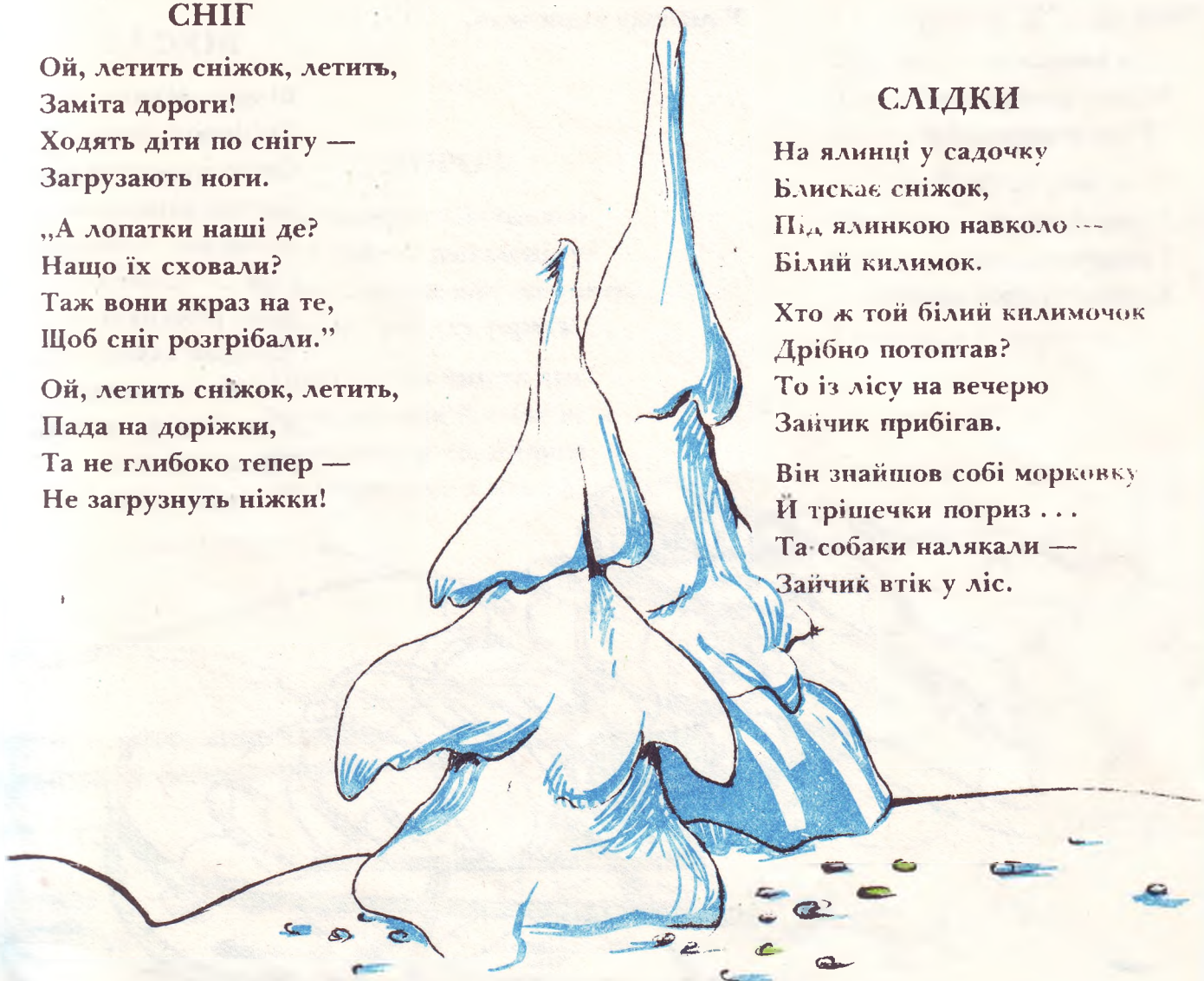
Ой, летить сніжок, летить,
Пада на доріжки,
Та не глибоко тепер —
Не загрузнуть ніжки!

СЛІДКИ

На ялинці у садочку
Блискає сніжок,
Під ялинкою навколо —
Білий килимок.

Хто ж той білий килимочок
Дрібно потоптав?
То із лісу на вечерю
Зайчик прибігав.

Він знайшов собі морковку
Й трішечки погриз . . .
Та собаки налякали —
Зайчик втік у ліс.

ЗАВІРЮХА

Завірюха крутить, виє:
„Гу-гу-гу-гу! Гу-гу-гу-гу!”
Дід Мороз тріщить за нею:
„Ще зав'язнеш у снігу!

„Нащо стільки насипаєш?
Нащо крутиш і метеш?
Де, кого мені морозиш? —
Тут ніяк не розбереш!”

Завірюха аж гасає,
Заміта поля, стоги,
Над річками, над струмками
Сніг — по самі береги!

Дід Мороз махнув рукою:
„Видно, бабу не спинить!”
І потріскав між кущами
У лісочку відпочить.

МОРОЗ

Дід Мороз засніжений,
Руки крижані,
У вінконце стукає:
„Відчиніть мені!

Та пустіть погрітися,
Хоч біля дверей . . .
Бачу, вам там весело!
Скільки тут дітей!

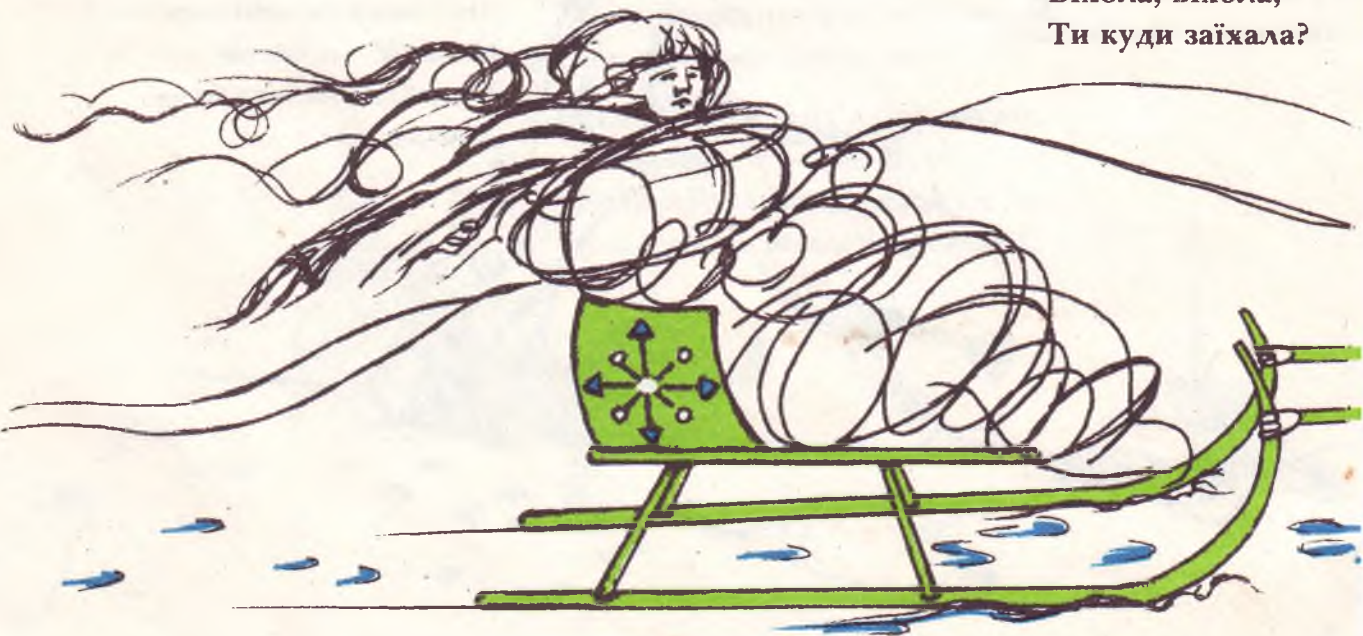
Ех, якби на вулиці
Я їх запопав!

Ніжки поморозив би,
Щічки пощипав!

А то, бач, за стінами
У теплі сидять,
І пороздягалися,
Та ще й цвірінчать!”

ВІХОЛА

Віхола, віхола.
До мороза їхала,
Саночки мальовані,
Снігом напаковані,
Кониками зайчики,
Сірі Побігайчики.
Сани розігналися,
Зайчики злякалися,
Віхола схопилася,
В полі закутилася.
Віхола, віхола,
Ти куди заїхала?

ДЛЯ ПОТІШЕЧКИ

Попід вікнами Мороз
Ходить-щулиться,
То загляне у садок,
То на вулицю:

„Де ж це дітоньки малі
Поховалися?
Та невже ж вони мене
Ізлякалися?”

„Я ж їм шкоди не зроблю
Анітрішечки,
Тільки носика вщипну
Для потішечки!”

МОРОЗ

Причепився Морозенко
Та й щипає помаленьку:
Ручки, ніжки вже щемлять,
Щічки з холоду горять.

Та ще носик чих та чих!
Бо замерз він більше всіх.
Відчепися ж ти, Морозе,
Бо течуть вже в мене сльози.

ГІРСЬКА РІЧКА

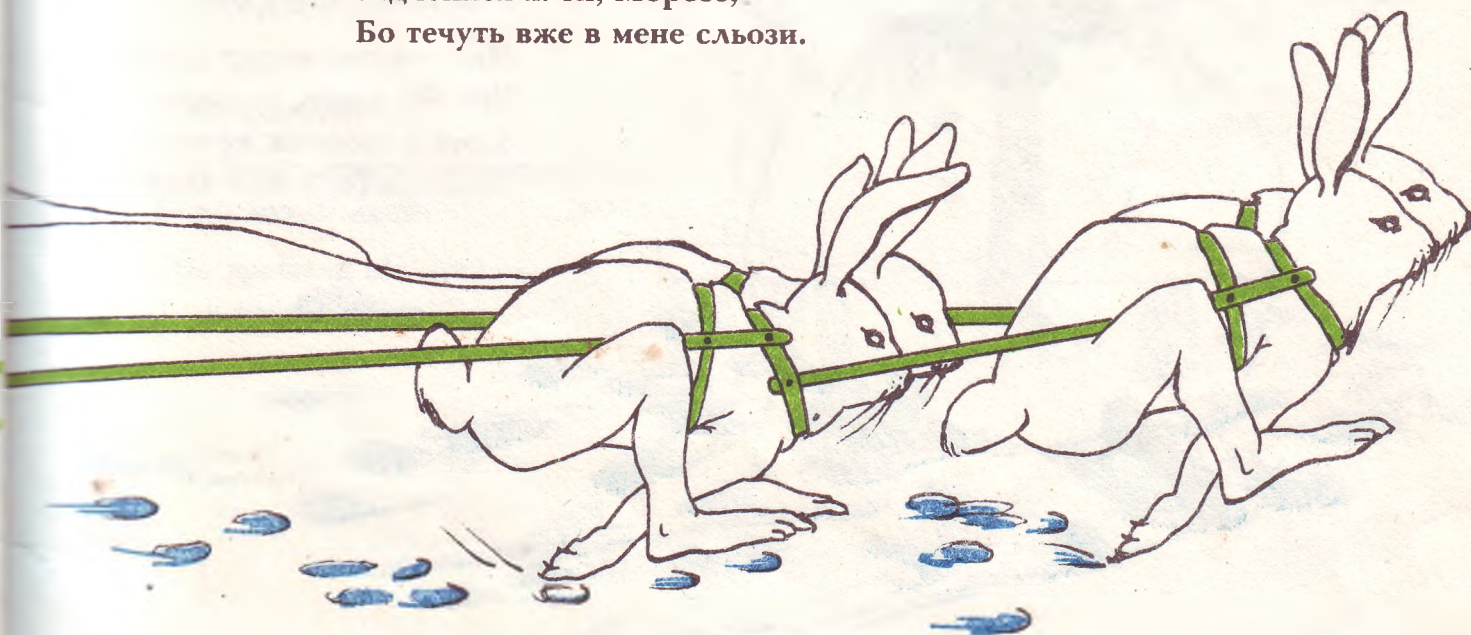
Дід Мороз раненько встав,
Снігу торбу назбирав
І побіг чимдуж до річки
Заморозити водичку.

Нахилився над водою
(Аж черкає бородою),
Снігом річку посипає,
А вода не замерзає.

„Що за диво? — дід кричить —
Як ту річку зупинить?
Принесу хіба ще льоду
Та й засиплю тут всю воду!”

Притягнув він льоду міх,
А та річка, мов на сміх,
Лід на берег розкидає,
А вода не замерзає.

Ще й співає: „Дзир-дзир-дзир!
Я біжу з високих гір,
Розігнадась — не спинюсь
І морозу не скорюсь!”

НА ЛЬОДУ

Гуска плавати схотіла,
На ставок біжить щосили,
Розігналася як слід
І спустилася на . . . лід.

„Ге-ге-ге! Ге-ге! Біда!
Та це ж крига — не вода!
І так ковзько — просто жах!
Я не встою на ногах” . . .

З двору песик тут прибіг,
Потягнув її на сніг . . .
Ледве гуска підвелась
І до двору доплелась.

БІДНА КИЦЯ

Ой, ду-ду! ду-ду! ду-ду!
На ставочку, на льоду,
Бідна киця скаче,
Від морозу плаче.

„Ой мороз пече, пече,
Аж у вушках гаряче,
Лапки ж мої милі,
Зовсім задубіли.

Вітер виє: гу-гу-гу!
Всі дороги у снігу,
Я ж киця маленька,
Ой, яка бідненька.

БАБИН НІС

Біля ганку під будинком
Стала баба снігова:
Ноги в подраних патинках,
У перуці голова.

Руки в жовтих рукавицях,
На руці ціпок повис.
На плечі присіла киця,
Розглядає бабин ніс.

Ніс — картопелька печена,
Хоч без масла, та дарма!
Киця й витягла, нечема, —
Й носа в баби вже нема!

НЕ ВПАДУ!

Я на вулиці стрибаю,
І ніколи не впаду,
Бо тепер я добре знаю,
Як то ковзько на льоду.

Як я хочу пострибати,
Вибираю глибший сніг
Під стіною, біля хати,
Щоб за щось вхопитись міг.

КОВЗАНИ

У сестри є ковзані, —
Ціле горечко мені!
Як іде тепер гуляти,
То мене не хоче брати:

„Я на ковзанку іду —
Упадеш там на льоду.”
Нащо б я таке казав? —
Я ще й разу не упав!

БАБИНЕ ГОРЕ

У куточку
У садочку
Плаче баба снігова.
Зажурилась,
Похилилась,
Аж повисла голова.
Сонце гріє,
Баба мліє,
Давить бабу кожушок,
Та не скине,
Не покине —
Впали пальці у струмок!

Під ногами
Аж дві ями,
Тане сніг вже до землі,
Рукавиці
Під ялиці
За водою попливли.

ДІД

Діти снігу накачали,
Бабу ізліпили,

І на лаві у снігу
Діда посадили.

Дід розсердивсь, затрусивсь
І беркиць із лави:

„Не зробили ніг мені —
То й кінець забаві!”

СИНИЧКА

Пінь-пінь-пійть! Пінь-пінь-пійть!
Скільки снігу скрізь лежить!
Снігу, снігу на гілках —
Не дістать мені комах!

Пінь-пінь-чірр! Пінь-пінь-чірр;
Киньте крихітку у двір,
Я весною ваш садок
Обберу від комахок!

КРИХІТКИ

Прилетів малий горобчик:

„Ців-цвірінь!

Пожалій мене, дитино,

Крихту кинь!

Бо на дворі на морозі

Пропаду,

Я і зернятка під снігом

Не знайду.

На столі ж я бачу стільки

Крихіток,

Кинь хоч трішки і для мене

У садок!”

Відчинилося віконце —

Стук-дзінь-дзінь!

І посипалися крихти . . .

Ців-цвірінь!

„Їж, горобчику бідненький,

Поспішай!

Завтра зерняток насиплю —

Прилітай!”

ЗМЕРЗ!

Сніг сніжок із хмар летить,
Землю закриває,
Змерз горобчик, цвірінчить —
Зерняток шукає.

Та нема їх! Ців-цвірінь!
А сніжок холодний!
„Ой, дитино! Крихту кинь —
Мерзну я голодний!”

ЧИЖИК

„Ой, ти чижику бідненький,
Бачиш — сніг уже лежить,
Ти замерзнеш, голодненький,
Йди до нас у клітку жить!”

— Ой, ні! Краще воля мила,
Хоч холодна і сумна,
Так у мене вільні крила
Й пісня завжди голосна!

ГОЛОДНИЙ ЗАЙЧИК

Зайчик їстки захотів,
Не зна, що робити,
Бо вночі засипав сніг
І траву і квіти.

Не дістанеш корінців,
Вся земля, як крига . . .
Зажурився зайчик наш,
По садочку біга.

Хоч недовго і стрибав,
Задубіли ніжки . . .
Зирк — щось впало ізгори,
Просто на доріжку.

Зайчик знітився, присів,
Нашорошив вуха,
Зирк сюди і зирк туди —
Занімів і слуха.

Нікогісінько нема!
Лиш сніжок біліє
Та на стежці перед ним
Морквочка жовтіє.

Звідки їжа узялась —
Зайчик і не думав,
Ближче морквочку підтяг
І швиденько схрумав.

БІДНИЙ ЗАЙЧИК

По дорозі зайчик скаче,
Сніг глибокий — зайчик плаче:

Змерз він дуже і тремтить,
І не знає, що робить.

Де спочити? Де присісти?
Де знайти чогось поїсти?

Треба швидше у лісочок,
Де стоїть старий пеньочок,

Сніг лапками розгребти
Й, може корінці знайти,

Або кору трохи згризти . . .
Ох, як хоче зайчик їсти!

ЛИСИЧКА І ЗАЙЧИК

Через поле зайчик біг,
А за ним — лисичка.
Зайчик — вбік, пірнув у сніг:
„Пошукай, сестричко!

Бач, нема моїх слідів,
Рівний сніг, чистенький.
Бігай там туди-сюди,
Тут мені тепленько.”

А лисичка вгору — нюх!
Вітер упіймала,
Як почувла зайчий дух,
Аж затанцювала.

Зайчик далі не чекав,
Вискочив із нірки,
Стриб угору — і помчав
Полям аж за гірку.

ЩЕДРИК

Щедрик-щедрик-щедринець!
Ой, який я молодець —
Прийшов посипати,
Забув зерна взяти . . .
Та маю в кишені
Гороху з півжмені.
Сію, вію жито
Узимі на літо.
Нехай Бог поможе,
Щоб все було гоже!
З Новим Роком будьте,
Мене не забудьте!

КОЛЯДКА

Темної ночі
Зорі засяли,
Ангели людям,
Радість звіщали:

„У Вифлеємі
В стайні, на сіні,
Христос родився
Всім на спасіння!”

Люди, радійте,
Христа вітайте,
Божому Сину
Славу віддайте!

Слава на небі
Богу святому,
На землі спокій
Роду людському.

НОВИЙ РІК

Спускалися легесенько
Саночки з гори,
Спинилися тихесенько
В нашому дворі.

Подорожніх, ще й не прости
Вітер обійма,
Завітала до нас гостя —
Снігова зима.

А із нею Рік Новенький,
З торбою утік:
„Дай вам, Боже, щасливеньк
Привітав усіх.

КОЛЯДА

На Свят-Вечір раз юрбо
Ми ходили з колядою.
А була така пороша,
Що аж плакав міхоноша
Бо у торбу з пиріжками
Набивався сніг грудкам
Довелося торбу зняти,
Й під полою прив'язати
Та як бігли на льоду,
Розгубив він коляду.
Пиріжки ми розшукали
Хоч і з снігом, позбирав
А горішки погубились —
Вранці білки поживили
Ну, та це вже не біда,
Не пропала ж коляда!

ВІД
РАЙКУ
ДО
ВЕЧОРА

ВРАНЦІ

Вранці, тільки пробуджуся,
Зразу вмийсь, уберуся,
І нічого ще не їм,
Лиш скажу „Добрідень” всім, —
До ікони підійду,
На коліна упаду
І скажу до Бозі тихо:

„Відверни від нас все лихо
І пошли нам ласку милу,
Хліб, здоров'я, радість, силу,
Мамі, татові й мені,
І всім людям, всій рідні,
І всім дітям в Ріднім Краї . . .
Поможи усім, благаю!
Бо Ти добрий і ласкавий,
І Тобі повіки слава!”

ХТО Я

Хто я, що я? — Хочеш знати?
Українка моя мати,
Й батько мій українець зроду
І козацького він роду.
І хоч я малий ще нині,
Але вірний син України,
І віддам свої всі сили
Україні моїй милій.

НАКАЗ

Півник з сідала кричить:
„Сонце сходить!

Хто там спить?
Куку-ріку! Дітвора,
Вам вже снідати пора!

Всі кручата — у садок,
Всі качата — на ставок,
Поросята — до корит!
Куку-ріку-ку, біжіть!”

ДО САДОЧКА

До дитячого садочка
Йдуть веселі діточки,
Будуть вчитися ліпити,
Малюватимуть хатки.

Зроблять квіти для віночка,
Вивчать віршики, пісні.
А казки такі почують,
Що розкажуть і мені . . .

УЧЕНЬ

Я ходжу тепер до школи,
Вчуся літери читати,
Та буквар такий великий
І тих літер так багато!

Я їх всіх ще не навчився —
Половини ще не знаю!
Але „баба”, „мама”, „тато” —
Де завгодно прочитаю!

Я хотів би ще скоріше
Всі ці літери завчити,
Бо не можна все читати,
Як букварик не скінчити.

ТУП-ТУП-ТУП!

Туп-туп-туп! Там і тут
До садочка діти йдуть.
Не біжать, не кричать,
Лиш ніжками тупотять.

ОБЕРЕЖНО!

Хто тихесенько іде
Той ніколи не впаде,
А хто дуже побіжить,
Може носика набить.

НЕСЛУХНЯНІ ЧЕРЕВИЧКИ

Черевички ви маленькі,
Черевички проворненькі,
Черевички з підківками,
Ой, біда мені із вами!

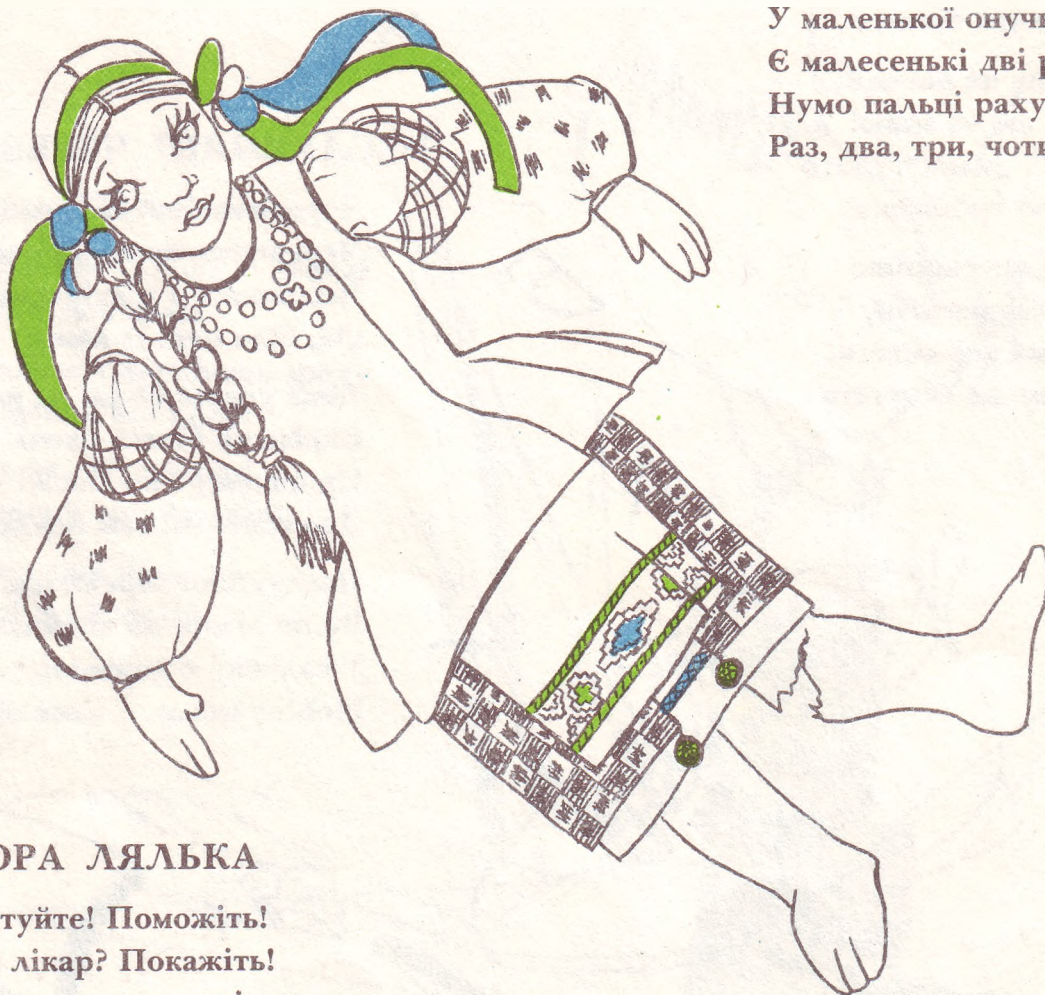
День усенький аж до ночі
Скрізь ви бігати охочі,
На пісочку і в калюжі —
Де стрибати, вам байдуже!

Неслухняні черевички,
Ви не лізьте до водички,
У садочку є доріжки,
Щоб не мокли в мене ніжки.

ГАЛЮСЯ

У Галюсі є мамуся,
У мамусі є матуся,
А мамусина матуся —
То Галюсіна бабуся.

А у тата є татусь,
Для Галюсі він — дідусь!
І ще знайте, що Галюся —
Внучка діда і бабусі!

ХВОРА ЛЯЛЬКА

Ой, рятуйте! Поможіть!
Де тут лікар? Покажіть!
Моя лялька впала з ліжка,
Відірвала собі ніжку.
Треба ніжку ту пришити,
Щоб вона могла ходити.

БАБУСЯ І ДІДУСЬ

І бабуся і дідусь
Зовсім вже старенькі,
І у хаті і в садку
Ходять помаленьку.

Хоч бува бурчать вони
На сестру й на мене,
Так у них зате завжди
Ласощі в кишені.

У МАЛЕНЬКОЇ ОНУЧКИ

У маленької онучки
Є малесенькі дві ручки.
Нумо пальці рахувать:
Раз, два, три, чотири, п'ять!

ЧЕРЕВИЧКИ

От, недобрі черевички, —
Завжди лізуть до водички!
Неслухняні вони дуже,
Все шукають, де калюжі . . .
Хлюп! та хлюп! і вже брудні.
Горе мамі . . . і мені.

В КРАМНИЦІ

Ось заходьте всі до нас,
Ми все маємо для вас!
Хліб, банани і родзинки,
Масло, груші, мандаринки,
Помаранчі, ананас . . .
Все ми маємо для вас!

Є квасоля, бараболя,
І від сонця парасоля,
Авта, коники, ляльки,
шоколяда, рушники,
Цукор, борошно і квас . . .
Все ми маємо для вас!

ДОКАЖЕ!

Гриць у хаті сам-один,
Скучно ж так сидіти!
Ходить-дума, щоб то він
Гарне міг зробити?

Може, пилочку узять?
Може — молоточок?
Краще киці їсти дати
І пустить в садочок . . .

І прибрати на столі,
Підмести у хаті, —
Він докаже, що й малі
Вміють працювати!

МАЛА РУКА

Добре татові — у нього
Є сокира й пилка є,
Молотки, гвинти, гвіздочки . . .
Та мені він не дає!

Бо мала рука ще в мене,
А сокира заважка . . .
Треба, каже, почекати,
Поки виросте рука.

Каже — я ще не великий,
І не вмію ще пилять,
А сокирою, він каже,
Можу пальця відрубать.

ЛИСИЧКА-СЕСТРИЧКА

Нащо хтось мене назвав
Та сестричкою?
І сміються всі тепер
Над лисичкою,
Що курятинку люблю
Й сити гусочку . . .
Я ж їх тільки і ловлю
На закусточку.

КАЧЕЧКА

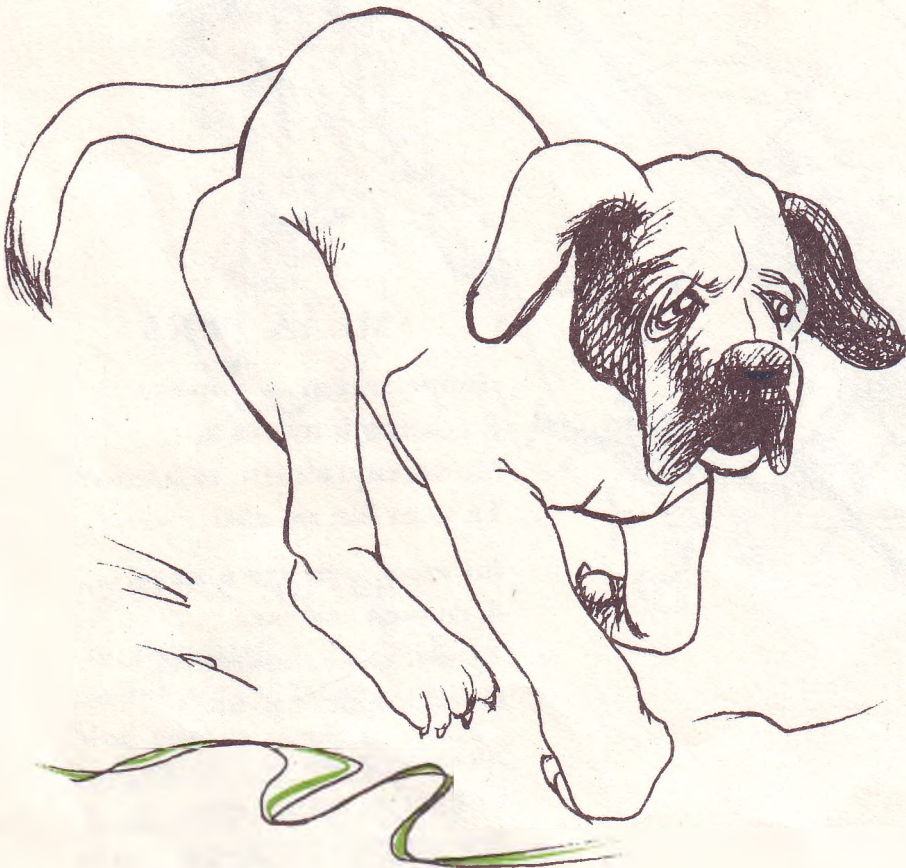
Іде, іде качечка
На ставок, на ставок,
Протоптує стежечку
Для діток, для діток:
„Ідіть, ідіть, дітоньки,
Всі услід, всі услід,
Наловимо рясочки
На обід, на обід”.

ЩИГЛИК

Щиглику малесенький
Підлети сюди, —
Дам тобі я зернятко
І наллю води.
Я тобі, мій щиглику,
Шкоди не зроблю,
Тільки лиш послухаю —
Я пташок люблю.

ПЕСИК

Ой, хто бачив,
Чи ні? —
Утік песик
Мені.
Оттакенький
Малий,
І усенький
Рудий.
Білі вушка
І ніс
І ще бубличком
Хвіст.

СЛУЖБА

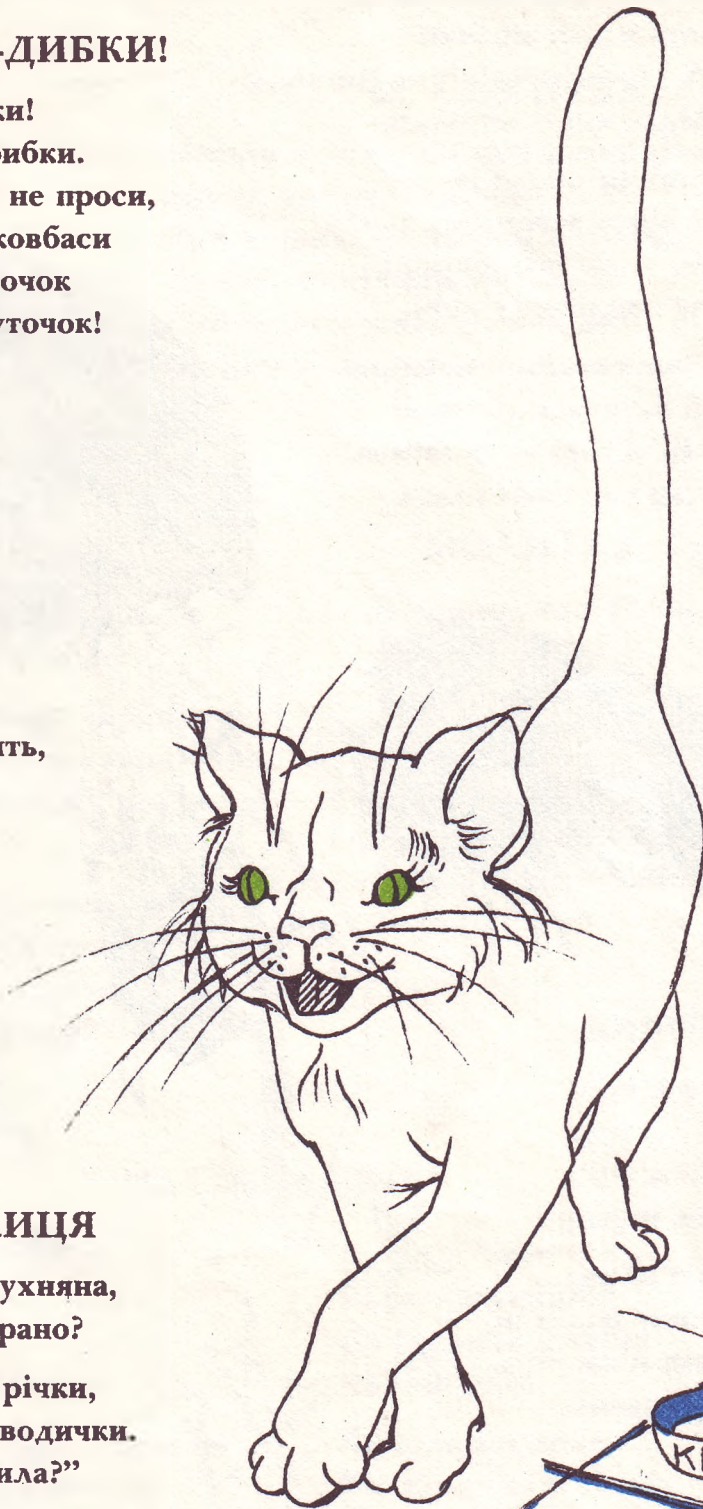
Песик я, хоч і малий,
Але службу знаю,
Як до нас іде чужий —
В хату не пускаю.
Та і ще коли Петрусь
Вийде погуляти,
Я за ним, аж з ніг зіб'ю
Мушу доглядати!

ДИБУ-ДИБУ-ДИБКИ!

Дибу-дibu-дибки!
Просить киця рибки.
Не дам, кицю й не проси,
Бери шкірку з ковбаси
Та хлібця шматочок
Та й втікай в куточок!

КОТИК

Не тягни kota за вуса,
Котик сердиться — укусить,
І за лапку не хапай,
Удрягне він — так і знай

БРЕХЛИВА КИЦЯ

„Ой, ти кицю неслухняна,
А куди біжиш так рано?
— Побіжу я аж до річки,
Щоб напиться там водички.
„А вночі куди ходила?“
— В полі мишку я ловила.
„Ой, неправду ти сказала,
Ти сметанку тут злизала“.
— І не відаю й не знаю,
Я сметанки не вживаю.

ДИТЯЧА МОЛИТВА

Пошли нам, Боже, маленьким дітям,
Щастя, здоров'я на довгі літа!
Щоб виростили розумні й сильні,
Душею чисті і серцем вільні!
Щоб нам світила зіронька волі,
Щоб ми не знали лиха ніколи.

МОЛИТВА

Боже, Господи Ісусе,
На колінцях я молюся —
Всі гріхи мені прости
І від лиха захисти.
Просвіти моє серденько,
Щоб я вчилася гарненько,
Щоб і вдома і у школі
Не робила зла ніколи.
І щоб тата шанувала,
Щоб матусі помагала,
Щоб жили ми всі здорові,
Завжди в мирі і любові.

МОЛИТВА

Зглянься, наш Боже,
На малі діти,
Що усім серцем
Вміють любити
Тата і неньку,
І всю родину,
Край любий рідний —
Всю Україну.

МАТІНКА СВІТУ

Крізь усю дорогу —
До села і міста
Несла допомогу
Матінка Пречиста.

Заглядала в хати,
Де хворіли діти,
Знала Божа Мати,
Як їм догодити.

Уставали з ліжка
Діточки здорові,
Бралися до книжки,
До розваг ізнову.

Матінка Пречиста
Бідним помагала:
До бажання й хисту
Сили додавала.

Берегла від лиха,
Від каліцтва й болю,
Лагідно і тихо
Скріплювала волю.

Тож раділи діти
По селу і місту.
Як же не хвалити
Матінку Пречисту!

ЗІРКИ

Мов маленькі свічечки
Сяють в небі зірочки.
— А хто світить їх там, тату?
— Малесенькі янголята.

А чому не видно їх
Між зірок ясненьких тих?
— Бо вони такі прозорі,
Наче хвилечка у морі.

— Нащо ж світять ті зірки?
Щоб бавились діточки?
— Ні, ті зорі — не забава,
То там сяє Божа слава.

ПОДУШКА

Тусі, тусі, тусі!
Налетіли гуси,
Накидали пір'я
На наше подвір'я.

Ми пір'я зібрали,
В подушку поклали,
Подушка м'якенька,
Дитина раденька.

СПАТИ ЧАС

Годі, діти, спати час!
Вітер сердиться на вас,
Стука в двері, у вікно:
„Вже послули всі давно!
Сплять вже киця і котята,
Півник, квочка і курчата,
Вже й горобчики мовчать.
Діти, в ліжку! Час вам спат

СЛОВНИЧОК

- АЙСТРИ - осінні квіти (asters)
АНАНАС - екзотичний овоч (pineapple)
БЕЗСМЕРТКИ - осінні квіти (strawflowers)
БЕРКИЦЬ - упасти, перевернутися (to fall, to roll over)
БІР - шпильковий ліс (pine forest)
БОВТАТИ - перемішувати, рухати (to stir, to splash)
БОРОВИК - білий гриб (edible boletus, mushroom)
БОРОШНО - мука (flour)
БРИЛЬ - солом'яний капелюх (straw hat)
БРИНТИ - гомоніти (to buzz)
БУБЛИКОМ - скрутитися бубликом (to curl-up)
БУЙНИЙ, БУЙНЕСЕНЬКИЙ - сильний (strong wind, gusty)
БУРО-ЗОЛОТАВІ - темно-золотаві (golden-brown)
БУРЧАТИ - говорити невдоволено (to grumble)
БУР'ЯН - хабаззя (weeds)
ВАСИЛЬКИ - сині квіти (basil flowers, basil herb)
ВЕРБА, ВЕРБИЧКА - кущ чи дерево (willow tree, pussy willows)
ВИРІЙ - відліт птахів в теплі краї (bird migration)
ВИТИСЯ - гнутися, стелитися (to twist, to clamber)
ВИТИ, ГАЛУЗЗЯ - гілки дерева (branches, twigs)
ВІХОЛА - заметіль, снігова буря (snow storm)
ВОЛОСІННЯ - грива і хвіст з коня (hair from mane & tail of horse)
ВОЛОШКА - синя польова квітка (cornflower)
ВОРОНА - чорний птах (crow)
ВИТИ, ЗВИВАТИ - в'юг гнізда (make nests)
ГАГІАКИ - весняні ігри, веснянки (spring songs and dances)
ГАСАТИ - бігати, мчати, нестися (to run, to hurry along)
ГАЯТИСЬ - баритися, зволікати (to delay, to linger)
ГВИНТИ - шруби (screws)
ГВІЗДОЧКИ, ГВІЗДКИ - цвяхи (nails, tacks)
ГОЛУБИТИ - пестити, обніматися (to care for tenderly)
ГОЛУБИТИ - синіти, яснити (to loom blue from star)
ГРУДКИ - замерзлі куски землі (clots, lumps)
ГРЮКАТИ - стукати (to bang, to clatter)
ГРЯДКА - частка землі на город (flower bed, vegetable bed)
ДАВИТИ - душити, тиснути (to squeeze, to hurt)
ДЖМІЛЬ - джмелик, комаха більша за бджолу (bumble-bee)
ДЗЮРЧАТИ - текти, булькотіти (to ripple, to bubble)
ДИБА - ставати дива на задні ноги (to rear up)
ДИБАТИ - повільно йти, волоктися (to walk clumsily)
ДІЖКА - велика посудина (tub, vat)
ДОГОДИТИ - зробити до вподоби (to please, to gratify)
ДОПЛЕСТИСЯ - доволоктися, додибати (to arrive at last)
ДРЮЧОК - палик, палка (cane, stick)
ДУБОВЕ - зроблене з дуба (from oak tree)
ДУПЛО - дірка в дереві (tree hollow)
ДЯТЕЛЬ, ДЯТЛИК - пташка (woodpecker)
ЖАЙВОРОН - польовий птах (sky-lark)
ЖАЛОЩІ - нарікання на щось (complaints)
ЖАР - горяч, жар з вугілля (heat, embers glow)
ЖАРОТА - спека, гарячнота (heat, hot weather)
ЖИТО - збіжжя, печуть з нього хліб (rye)
ЖОЛУДЬ - насіння дуба (acorn)
ЖУРАВЕЛЬ - великий птах (crane)
ДЕ ЗАВГОДНО - донебудь, всюди (anywhere)
ЗАВІРЮХА - снігова буря, віхола (snow storm, blizzard)
ЗАВ'ЯЗНУТИ - застрягти (to stick, to sink in mud)
ЗАДУБИТИ - захолонутися дуже (to freeze in place)
ЗАКУСКА, ЗАКУСОЧКА - перекуска (snack, tidbit)
ЗАКУТО - закрито (to shackle, to put in irons)
ЗАПАС - щось відложити на пізніше (stock, store, provision)
ЗАПОПАСТИ - захопити, забрати (to seize, to capture)
ЗВАТИ - кликати, гукати, називати (to name, to call)
ЗВІЩАТИ - оголошувати, сповіщати (to announce, to proclaim)
ЗГРАЯ - багато пташок разом (flock)
ЗИРК - швидко глянути (to peek, to glance)
ЗІБГАТИСЯ - скорчнтися, звинутися (to crumple, to curl up)
ЗІЩУЛИТИСЯ - притаїтися (to shrink, to press close)
ЗЛЮКА - зла людина (malicious person)
ЗМІЯ - гадюка (snake, serpent)
ЗНИТИСЯ - скулитися, пригнути (to shrink, to shrivel)
ЗРАЗОК, ЗРАЗОЧОК - модель, приклад (model, pattern, exam)
ЇЖАК, ЇЖАЧОК - звірятко з колючками (hedgehog)
КАЛИНА - кущ з червоними ягодами (snow-ball tree)
КАПОСНИЙ - збиточний, нечемний (mean, mischief-maker)
КВАС - напйток з хліба (fermented sour drink)
КВОЧКА - курка, що висиджує курчат (mother-hen)
КЛЕН, КЛЕНОЧОК - дерево (small maple)
КЛУБОК - щось звинене разом тісно (ball of twine)
КОВЗАНКА - лід на озері чи річці (skating rink)
КОВЗЬКО - слизько (slippery)
КОЛОСКИ, КОЛОССЯ - голівки стебла збіжжя (spike, sheaf of wheat)
КОМІРКА - мала кімната, комора (closet, small room)
КОРИТО - велика посудина на воду (trough, tray)
КОТИКИ ВЕРБОВІ - бруньки на вербі (pussy willow)
КОТОК - маленький кіт (small cat)
КРАСОЛЬКА - квіти натурція (nasturtium, Indian cress)
КРИГА - великий кусень льоду (ice floe, iceberg)
КРИХІТКА - кришинка хліба чи інше (crumb, little bit)
КРОКУС - весняна квітка (crocus)
КРУЖЛЯТИ - літати вколо (to fly around)
КУЛЬБАБА - жовта квітка (dandelion)
КУРЛИКАТИ - журавлі так кричать (cry of cranes)
КУЧА - купа (heap, pile)
ЛАДНАТИСЯ - збиратися, приготуватися (to get ready)
ЛАНЦЮГ - цеп (chain)
ЛАПАСТИЙ - пухнатий сніг, чи інше (web-footed, fluffy snow)
ЛАСИЙ - охочий, лакокий (greedy, fond of)
ЛАСОЩІ - смачна їжа, солодоці (delicacies, sweets)
ЛАТАТТЯ - водна лілея (water lily)
ЛЕЛІТИ, ЛЕЛІЄ - ледве видно щось (to see from afar, pale rainbo)
ЛИНУТИ - летіти, поспішати (to rush, to flow)
ЛИСКА - лисичка, лиса (fox female)
ЛИСИЧКИ - маленькі жовті гриби (chanterelle, mushrooms)
ЛІЩИНА - кущ чи дерево, що родить ліскові горішки (hazel nut t)
ЛУЖОК - луг, лука (small meadow)
МАЙОРЦІ - квіти ціннії (cinnia flowers)
МАЛЮКИ - малята, малі діти (small children)
МАСЛЮК - гриб (butter mushroom)
МАТЕРИНКА - пахуча польова квітка (pistil, flower)
МЕРЕХТІТИ - блискіти, мигати (to glimmer, to twinkle)
МЕТУШНЯ - біганина, поспіх (to bustle)
МІХ - мішок (sack, bag)
МІХОНОША - колядник, що носить мішок
МЛІТИ - тратити притомність (to faint)
МОЛОДЕЦЬ - бравий, відважний (brave person)
МОРІЖОК - травник, мурава (lawn, grass plot)
МОХНАТИЙ - порослий пухом, пушистий (shaggy)
МЧАТИ - їхати чи бігти швидко (to rush, to speed)
НАВИПЕРЕДКИ - змагання в бігу (to run ahead)
НАГІДКИ - квіти (marigold)
НАДПИСАТИ - почати щось писати (to inscribe, to direct)
НАЗУВАТИ, ВЗУВАТИ - надівати черевики (to put on shoes)
НАКАЧАТИ - нагромадити кучу снігу (to roll a snow ball)
НЕЗАБУДЬКИ - синенькі квіточки (forget-me-nots)
НАШОРОШИТИ - насторожити, нашуритися (to become atten)
НЕЧЕМА - нечемний, негречний (impolite)
ОКАТИЙ, ОКАТА - з великими очима (bright-eyed)
ОПЕНЬКИ - підпеньки, гриби осінні (autumn mushrooms)
ОСА - комаха, подібна до бжолы (wasp)
ОХОЧІ - з охотою, готові до всього (willing)
ПАЗУХА - місце на грудях під сорочкою (under one's breastba)
ПАНЦІР - лицарський охоронний одяг (iron-clad)
ПАРКАН - огорожа, тин (garden wall, fence)
ПАТИНКИ - шльопці (house-slippers)
ПЕРВОЦВІТ - весняна квітка (primrose)

ПЕРЕВАЛЬЦЕМ - іти, перевалюючись з ноги на ногу (to waddle)
ПЕРИНКА, ПЕРИНА - накривало з пір'я (featherbed, down comforter)
ПЕЧЕРИЧКИ - гриби (meadow mushrooms)
ПИЛОЧОК - пил, порошок дрібний (dust)
ПІРНУТИ - стрибнути у воду головою (to dive)
ПЛОТИЧКА - мала риба, плаітка (small fish)
ПЛЯСУНУТИ - вдарити по воді (to splash)
ПОЖИВИТИСЯ - наїстися, нажити добра (to make the best of nourishing)
ПОКРАЩАТИ - стати кращим, ліпшим (to become better)
ПОРОША - перший сніг (first snow, new-fallen snow)
ПОСПІВАТИ - дозрівати, встигати (to ripe, to arrive on time)
ПОСПІШАТИ - спішити, швидко йти (to hurry, to hasten)
ПОТИШЕЧКИ - потіха, веселість, радість (to satisfy, to please)
ПОТУПЦЮВАТИ - ходити на місці (to stamp, to mark time)
ПРИПУШИТИ - легко притрясти, посипати (to sprinkle, to powder with)
ПРИП'ЯТИ - причепити, прищепити (to pin on, to fasten)
ПРОВЕСНА - початок весни (early spring)
ПРОЛІСОК - перша квітка на весні (mercury flower)
ПРОПОЛОТИ - вирвати бур'ян в городі (to weed)
ПРОСО - жовте збіжжя, добре на кашу (millet)
ПРОШМИГЛЯТИ, ПРОШМИГНУТИ - скоренько пробігти (to dart, to scuttle)
ПРУДКИЙ - швидкий (quick, swift)
ПРЯСТИ ВУШКАМИ - швидко рухати вухами (to prick up ears)
ПУХ - найтонше пір'я (fluff)
ПШЕНИЦЯ - збіжжя (wheat)
П'ЯТКА, П'ЯТА - задня частина ноги (ступні) (heel)
РАВЛАНК - слимак (snail)
РЕВУЧКИЙ - бистрий, швидкий, прудкий (impetuous, jerky)
РЕЗЕДА - дрібенька пахуча квітка (reseda)
РЕП'ЯШОК, РЕП'ЯХ - трава, що чіпляється до всього (burdock, burr)
РІЖКИ - гриби (brown mushrooms)
РИТИСЯ - шукати щось, перевертати речі (to rummage, to burrow)
РОЗКОШУВАТИ - насолоджуватися (to rejoice in something)
РОЗПЛАИВАТИСЯ - розливатися, розплистися (to run wide)
РОПУХА - земляна жаба (toad)
РУДЕСЕНЬКИЙ, РУДИЙ - червоноволосий (red-haired)
РУСКА - водна рослина (duckweed)
СЕРДИТИСЬ - гніватися (to be angry)
СІНИЧКА - мала птичка (chickadee)
СИПУЧИЙ - сипкий, що розсипається (crumbly, loose)
СИРОЇЖКИ - рід грибів (russuls mushrooms)
СИТИЙ, СИТА - неголодний, повний (well fed, satisfied)

СІДАЛО - жердка, що на ній кури ночують (roost perch)
СКРІПЛЯВАТИ - зміцнювати (to fasten, to strengthen)
СКУЧНО - нудно (boring)
СЛУЖБА - праця для когось (service)
СМОЛИТИ - заливати смолою (to tar)
СОЙКА - лісова птиця (blue jay)
СОКИРКИ - квіти (larkspur)
СОРОКА - птиця біло-чорна (magpie)
СТАВ, СТАВОК - зроблене людьми озеро (pond)
СТЕБЛО - стовбу рослини (stem, stalk)
СТІГ, СТОГИ - копиця збіжжя чи іншого (rick, haystack)
СТОКРОТКА - квітка подібна до ромену (dwarf daisy)
СТРУМІНЬ - джерело, русло (stream, ray)
СУНИЧКИ - суниці, лісові ягоди (wild strawberries)
ТАБУНКИ, ТАБУНИ - громада чогось (herd of (horses, geese))
ТИН - паркан, огорожа (fence)
ТРИПОТИТИ - тремтіти (to tremble)
УЗЛІССЯ - край лісу (outskirts of a forest)
УЛОВ - наловлена риба (catch, take)
ХИСТ - талант (gift, talent)
ХОРОШИЙ - гарний, красний (nice, handsome)
ХРУМАТИ - їсти щось тверде (to crackle, to crunch in mouth)
ХРЮКАТИ - видавати звук, як свинка (to grunt)
ЦВІРІНЧАТИ - крик пташенят (to chirp, to tweet)
ЦІПОК - палиця (stick, cane)
ЦУР! - вигук, бодай його! цур йому! (away with him!)
ЧАПЛЯ - довгонога водяна птаха (heron)
ЧАШЕЧКА - чашка, чаша (cup, bell)
ЧЕБРЕЦЬ - пахуче зілля (thyme)
ЧЕРКАТИ - ледве доторкатися (to touch lightly)
ЧИЖИК - пташка співуча (green finch)
ДО ЧИСТЕНЬКА - все чисто, цілком (totally, completely)
ЧМИХАТИ - чмихати носом (to disperse)
ЧОРНОБРИВЦІ - квіти (marigold)
ЧУБОК, ЧУБ - волосся чи пір'я на голові (crest)
ШЕПОТИТИ - потихеньку говорити (to whisper)
ШИПШИНА - дика рожа (rosehip, wild rose)
ШКОДА - збиток (damage, harm)
ШПИЧКИ - колючки (thorn, prickle, spine)
ЩЕМІТИ - боліти (to hurt, to itch)
ЩИГЛИК - щиголь, пташка (thistle finch, gold finch)
ЩІЛЬНО - густо, тісно (compact, tight)
ЩУЛИТИСЯ - щулити вуха (to prick up ears)
ЯЛИЦЯ - шпилькове дерево (fir-tree)
ЯР - провалля, обрив, долина (ravine)
ЯЧМІНЬ - збіжжя (barley)
ЯЩІРКА - маленький плазун (lizard)

Видані твори Катерини Перелісної

- «Євшан зілля» — Ашафенбург, Німеччина 1948 р.
- «Для малят про звірят» — Кооп. «Базар» з ілюст. Яр. Сурмач 1952 р.
- «Ой, хто там» — з ілюст. Юрія Сластьона 1954 р.
- «Три правди» — казка в оформленні М. Левицького 1967 і 1969 р.
- «Моїй матері» — збірка віршиків в оформленні Ніни Мриц 1967 р.
- «Котикова пригода» — казка в оформленні Ніни Мриц 1974 р.

Від 1941 року твори Катерини Перелісної появляються в таких журналах: «Малі друзі», «Дорога», «Веселка», «Юні друзі», «Соняшник» і «Наше життя» — жіночий журнал СУА, Сторінка для дітей.

Крім псевдоніму Катерина Перелісна, вона вживає ще М. Донченко, М. Дичка та криптонімів К.П., П.К., О.М.

Частина віршиків у цій збірці — це передрук із дитячого журналу «Веселка».